

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 1999-2000

27 oktober 1999

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR CULTUUR, MEDIA EN SPORT

Interpellatie van de heer Carl Decaluwe tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over de beslissing van VT4 om voorlopig geen Vlaamse licentie aan te vragen

Interpellatie van de heer Dominiek Lootens-Stael tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over de houding van TV Brussel ten aanzien van het Vlaams Blok bij de verkiezingen van 13 juni jongstleden

Interpellatie van de heer Sven Gatz tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Stedelijk Beleid, Huisvesting en Brusselse Aangelegenheden, over de stilte rond de verschillende initiatieven van Brussel 2000 Culturele Hoofdstad van Europa

Vraag om uitleg van de heer Pieter Huybrechts tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Stedelijk Beleid, Huisvesting en Brusselse Aangelegenheden, over het Jakob Smitsmuseum in Mol

Vraag om uitleg van de heer Walter Vandenbossche tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Stedelijk Beleid, Huisvesting en Brusselse Aangelegenheden, over het Felix De Boeckmuseum

Commissie voor Cultuur, Media en Sport

Woensdag 27 oktober 1999

VOORZITTER : De heer Jos Stassen

– *De interpellatie wordt gehouden om 10.08 uur.*

Interpellatie van de heer Carl Decaluwe tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over de beslissing van VT4 om voorlopig geen Vlaamse licentie aan te vragen

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Decaluwe tot de heer Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over de beslissing van VT4 om voorlopig geen Vlaamse licentie aan te vragen.

De heer Decaluwe heeft het woord.

De heer Carl Decaluwe : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, het ligt niet in mijn bedoeling de hele voorgeschiedenis van het VT4-dossier opnieuw uit de doeken te doen. De minister is daar, gezien zijn anciënniteit in de commissie voor Media, reeds voldoende mee vertrouwd. Mijn interpellatie is in de eerst plaats bedoeld om wat meer duidelijkheid te krijgen in het juridisch kluwen dat dit dossier tot op heden heeft veroorzaakt en waarvan de Vlaamse commerciële omroep VTM het grootste slachtoffer is.

Als vertrekpunt voor mijn interpellatie verwijs ik naar de door dit parlement unaniem goedgekeurde resolutie. In deze resolutie hebben we gesteld, op grond van de Europese richtlijn en de aanhoudende verklaring van VT4 zelf dat het niet bereid is naar Vlaanderen te verhuizen, dat het goed zou zijn indien het Vlaams Commissariaat voor de Media kon onderzoeken welke mogelijkheden er bestaan om de Vlaamse mediawetgeving toe te passen op VT4.

De uitspraak van het Vlaams Commissariaat voor de Media verklaarde de klacht van VTM tegen

VT4 ontvankelijk. Het Vlaams Commissariaat voor de Media stelde daarbij vast dat VT4 werkzaam is zonder de door de gecoördineerde mediadecreten vereiste erkenning en meer specifiek artikel 49 van die decreten niet naleeft. VT4 kreeg toen de gelegenheid die erkenning vooralsnog aan te vragen. Dit diende voor 15 september 1999 te gebeuren. In de weken die deze datum voorafgingen, hebben we in diverse media kunnen vernemen dat VT4 zelf verklaarde die Vlaamse licentie nog niet te willen aanvragen. VT4 was trouwens met deze uitspraak van het Vlaams Commissariaat voor de Media naar de Raad van State gestapt. Deze hoge rechtsinstantie heeft daarover tot op heden nog geen uitspraak gedaan, hoewel deze reeds voor september verwacht was.

VT4 is ondertussen ook met dit dossier naar de Europese Commissie gestapt. De Europese Commissie heeft daarop aan de Vlaamse regering gevraagd om voor 2 oktober dienaangaande een antwoord te formuleren. Dit is dus een nieuw element in dit mettertijd lijvig geworden dossier.

Ondertussen zitten we met een nieuwe Vlaamse regering en dus met een nieuwe minister voor deze materie. Het is dan ook interessant te vernemen welk standpunt de nieuwe minister in dit dossier inneemt en dit te vergelijken met de houding die hij dienaangaande in een vorig leven aannam. Ik kan hem nu reeds geruststellen : ik heb geen tegenstrijdigheden gevonden.

Sta me toe even een greep te doen uit uw recente uitspraken. U vraagt zich bijvoorbeeld af waarom de journaalplicht moet worden opgelegd aan zenders en niet aan omroepkanalen. U voegt daar aan toe dat een oplossing voor dit probleem ertoe zou leiden dat VT4 sterker bereid zou zijn zich aan te passen aan de Vlaamse mediawetgeving en dus een Vlaamse licentie zou aanvragen. Over de vijfminutenregeling, waar VT4 het ook bijzonder moeilijk mee heeft, hebt u verklaard dat daaromtrent in het

Decaluwe

parlement een bijzonder grote consensus bestaat en dat daar dus niet aan kan worden geraakt. Op een ander moment hebt u verklaard dat de vorige regering de kans aan zich heeft laten voorbijgaan om hierover een langetermijnvisie uit te stippelen met het oog op een grotere stabiliteit in het Vlaamse medialandschap. U verklaarde toen: 'Had men toen iets meer moed aan de dag gelegd dan vandaag om een duidelijkere koers ten opzichte van de commerciële zenders uit te stippelen, dan zouden we misschien met enige diplomatie en meer gedrevenheid meer bereiken en verder staan dan nu het geval is'.

En dan is er nog het interview in P-Magazine van 18 augustus 1999 waarin u ook rond het VT4-dossier aan de tand wordt gevoeld. Daarin stelt u dat er inderdaad enkele zaken zijn die VT4 ervan weerhouden naar Vlaanderen te komen, maar dat de deur van uw kantoor wijd open staat om die zaken te bespreken en de problemen waar mogelijk uit de weg te ruimen. Maar in de rest van het interview valt nergens te lezen welke precies de zaken zijn die VT4 ervan weerhouden naar Vlaanderen te komen. Zelfs ondanks het aandringen van de journalist houdt u de lippen stijf op elkaar. U verwijst naar de regels over kinderreclame en naar andere zaken, zonder die evenwel te specificeren. U zegt wel – en dat is een bijzonder belangrijk element – dat de overheid een intentieverklaring met VT4 wil afsluiten om VT4 niet langer met de vinger te wijzen. Er zouden bij deze zender namelijk dingen gebeurd zijn die men daar liever niet opnieuw zou zien gebeuren. Vandaar het pleidooi van VT4 om enkele aanpassingen in de bestaande wetgeving door te voeren. Pas dan zou VT4 de stap naar Vlaanderen in overweging nemen.

Een ander belangrijk element in dit dossier is het standpunt van ITC, de Independent Television Commission, die met 180 personeelsleden moet toezien op ongeveer 300 omroepen. Die commissie verleent niet alleen vergunningen aan omroepen die in Groot-Brittannië zelf te bekijken zijn, maar ook aan omroepen die vanuit Groot-Brittannië uitzenden, maar daar niet te zien zijn. De heer Redley, de secretaris van de ITC, vertelde ons bij ons werkbezoek in Londen ook dat de ITC de buitenlandse omroepen niet systematisch controleert, wat voor de echte Britse omroepen wel het geval is. Het jaarverslag van de ITC leert ons trouwens dat de ITC over een bijzonder goed gestructureerde controlecel beschikt voor de nationale zenders met maar liefst elf raadgevende comités. ITC geeft

daardoor zelf toe dat VT4 niet door haar te controleren is.

Nog een ander belangrijk element in het omvangrijke dossier dat op ons afkomt, is de constante verschuiving in de mediamarkt. Er zijn bijvoorbeeld geruchten dat SBS, de hoofdaandeelhouder van VT4, en de Arcade Media Groep, de eigenaar van de Music Factory die met een Nederlandse licentie op de Vlaamse kabel zit, binnenkort zouden fuseren, maar dit bericht wordt momenteel door de betrokkenen om begrijpelijke reden bevestigd noch ontkend. Als beide groepen zouden samengaan, zou VT4 er een Vlaamse zusterzender bij krijgen. Het zou gaan om een tweede jongerenzender, The Music Factory, die met een Nederlandse vergunning uitzendt. Ik ben er niet zeker van dat TMF kan worden bekeken in Nederland. Indien dat het geval is, zal The Music Factory geen probleem vormen voor de Europese wetgeving. Als The Music Factory echter enkel in Vlaanderen kan worden bekeken, zitten we met een gelijkaardig geval als VT4.

Er werd gevraagd of VT4 zijn vergunning behoudt. VT4 heeft een Britse vergunning die enkel geldt voor Vlaanderen. Indien daar geen duidelijkheid over bestaat, wordt de concurrentie ten aanzien van VTM nogmaals opgedreven. Misschien speelt het toekomstig radiolandschap hierin wel een rol.

De uitspraak van het VCM ging gepaard met een aantal juridische tegenzetten. Dat verwondert ons evenwel niet. Anderzijds kan men nog een stap verder gaan. Als men de gecoördineerde mediawetgeving en de rol van de kabelmaatschappijen bekijkt, merkt men dat VT4 onder de may-carryregel valt. VT4 heeft bij de Europese Commissie aangeklaagd dat de ene commerciële omroep onder de must-carryregel valt en de andere onder de may-carryregel.

Dit is natuurlijk het nadeel van een Britse vergunning. Als men een Britse vergunning wil omwille van haar voordelen, kan men niet tegelijk ook nog het voordeel van de must-carryregel willen. Volgens de wetgeving mag een kabelmaatschappij dit doen. Het gaat over televisieomroepprogramma's van de door de Vlaamse Gemeenschap erkende privé-televisieomroepen die niet onder toepassing van paragraaf 1 vallen. Indien het VCM stelt dat een zender onder de Vlaamse mediawetgeving en de may-carryregel valt, kan het VCM volgens mij initiatieven nemen tegenover de kabelmaatschappijen om nog een stap verder te gaan en VT4 vragen van de kabel te gaan. Juristen bevestigen dit trouwens.

Decaluwe

Mijnheer de minister, dit zijn een aantal nieuwe elementen in het VT4-dossier. Ik wil u een aantal concrete vragen stellen. Ten eerste, in welke mate kunt u optreden ten aanzien van de vraag van het VCM ?

Ten tweede, in welke mate werd reeds overleg gepleegd tussen uw kabinet en het VCM over de zaak VT4 om tot een complementaire aanpak te komen ? U zegt terecht dat u de autonomie van het VCM wil eerbiedigen. Toch moet er volgens mij een complementaire aanpak worden nagestreefd.

Ten derde, bent u bereid de zaak via de Vlaamse regering opnieuw aan te kaarten bij de bevoegde Europese instanties ?

Ten vierde bleek uit een bezoek van een parlementaire delegatie dat de controle van de Britse overheid niet accuraat is. Is men bereid een procedure te starten om Groot-Brittannië voor het Europees Hof te dagen ? Ik heb immers begrepen dat de Britse regering niet tevreden zou zijn over de Vlaamse aanpak ten aanzien van VT4. Ook de Vlaamse overheid mag laten weten dat ze niet tevreden is over de aanpak van de Britse overheid op het vlak van de controle op VT4 in het kader van de Britse vergunning en de Europese mediawetgeving.

De heer Jos Stassen, voorzitter : Mijnheer de minister, ikzelf wil u ook nog twee vragen stellen. Mijn eerste vraag is een retorische vraag. In welke mate moet de Vlaamse overheid bepaalde commerciële mediamaatschappijen verdedigen tegenover andere ? Als men aanneemt dat het mediaveld gedeeltelijk een commercieel gegeven is, is het vanzelfsprekend dat de concurrentie moet kunnen spelen volgens een aantal regels.

Ten tweede, wat zijn de mogelijkheden van de Vlaamse overheid om op te treden ten aanzien van VT4 ? Deze mogelijkheden lijken me immers heel beperkt.

Minister Van Mechelen heeft het woord.

Minister Dirk Van Mechelen : Mijnheer de voorzitter, mijnheer Decaluwe, alvorens uw vragen te beantwoorden, wil ik eerst een aantal zaken op een rijtje zetten. Op 4 december 1998 diende VTM een klacht in bij het VCM wegens schending van artikel 49, eerste lid van de decreten betreffende de radio-omroep en de televisie die gecoördineerd

werden op 25 januari 1995. De bal ging hierdoor aan het rollen.

Op 17 februari 1999 deed het VCM een uitspraak waarin het de vestigingsplaats van VT4 in overweging neemt en zich afvraagt of de hoofdzetel Nossegem of Londen is. Het VCM komt tot het besluit dat het Nossegem is. Het VCM leidt daaruit af dat VT4 het best voor 15 september 1999 een erkenning aanvraagt als bedoeld in artikel 39 van bovvermelde gecoördineerde decreten. Een heroverweging op 23 maart 1999 door het VCM verandert niets aan de grond van de zaak.

Op 10 mei 1999 meldt de Europese Commissie, na een brief van VT4 aan de Belgische vertegenwoordiger bij de Europese Unie, dat de beslissing van het VCM onverenigbaar is met de gemeenschapswetgeving. Er wordt gevraagd binnen de maand opmerkingen te formuleren. Het startte dus met een klacht en vervolgens kwam er een uitspraak van het VCM.

Het VCM moet normaal zetelen met drie commissarissen, maar één van hen heeft zich bij de beraadslaging teruggetrokken om persoonlijke redenen. Hierdoor is de waarde van de uitspraak gedeeltelijk zonder voorwerp. Op 10 mei komt er een tegenaanval van VT4 in een brief. De Belgische autoriteiten vragen opmerkingen te formuleren. Dit schrijven wordt via de gangbare diplomatieke post bezorgd aan toenmalig Vlaams minister van Media. Na een eerste vraag om uitstel bezorgde de heer Van Rompuy op 23 juni 1999 een antwoord aan de Europese Commissie, waarin staat dat er een ernstig misverstand lijkt te bestaan over de draagwijdte en betekenis van de beslissing van 17 februari 1999 van het VCM.

Het VCM heeft de bevoegdheid van het ITC nooit in vraag gesteld of in vraag willen stellen, noch beweerd dat de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk de criteria van artikel 2 van de Europese richtlijn Televisie zonder Grenzen niet correct zouden hebben toegepast. Dit is het antwoord van voormalig minister Van Rompuy via onze permanente vertegenwoordiger aan de Europese Commissie.

Blijkbaar kon dit antwoord niet onmiddellijk op grote voldoening rekenen of hebben een aantal zaken elkaar gekruist. Dit is ons niet duidelijk. Maar in elk geval stuurde de Europese Commissie op 2 augustus 1999 een met redenen omkleed advies, met andere woorden, een formele ingebrekestelling van de Belgische autoriteiten, die zo vrien-

Van Mechelen

delijk waren dit over te maken aan de Vlaamse Gemeenschap. Ondertussen heeft VT4 zoals u weet op 7 april 1999 bij de Raad van State een beroep tot schorsing en vernietiging ingediend van de beslissing van 17 februari 1999 van het Vlaams Commissariaat voor de Media. Op 20 mei 1999 deed de zender dat nogmaals, tegen de heroverweging op 23 maart 1999 door het VCM. Met andere woorden, VT4 houdt er twee methoden op na. Enerzijds wil de zender via de Europese Commissie de autoriteit van het VCM om te beslissen over VT4 in twijfel trekken. Anderzijds dient de zender een beroep tot schorsing in bij de Raad van State, om zo de schorsing van de uitspraak van het VCM af te dwingen.

In het auditoraatsverslag van 4 augustus 1999 kwam de auditeur tot de conclusie dat de schorsing van de beslissing van het Vlaams Commissariaat moest worden bevolen. Er zou immers sprake zijn van de schending van de single control rule. VT4 bezit een Britse vergunning, waardoor het VCM met haar beslissing overgaat tot een tweede controle in de ontvangstaar. Ondertussen is het wachten op een definitieve uitspraak van de Raad van State, die er tot gisterenavond niet was.

In een brief van 15 september 1999 schreef de Britse minister van Cultuur, de heer Chris Smith, me eveneens over deze zaak. Daarbij wees hij me op de single control rule. Ook zou een vertegenwoordiger van de Britse ambassadeur een bezoek hebben gebracht aan de kabinetschef van de premier om zijn bezorgdheid uit te drukken over het optreden van het Vlaams Gewest ten opzichte van een zender die opereert met een Britse vergunning.

Ten slotte heb ik in een brief van 24 september 1999 de heer Smith nader geïnformeerd over de Vlaamse situatie en de vaststelling van het VCM in verband met VT4. Ik heb daarbij beklemtoond dat het Commissariaat volledig autonoom is, en het geen sanctie heeft opgelegd en dit zelfs niet kon doen omdat één commissaris zich heeft onthouden. Dit sluit aan bij het antwoord dat de heer Van Rompuy ter informatie heeft gegeven aan de commissie en ligt eveneens in de lijn van het nadien door mij formeel gegeven antwoord, op basis van de ingebrekestelling van de Vlaamse autoriteiten.

Tot slot wil ik nog een aantal bijkomende antwoorden geven met betrekking tot het decreet van 17 december 1997, dat wij uitvoerig hebben besproken in dit parlement. Als leden van de commissie

voor Media hebben we toen beslist dat het Vlaams Commissariaat voor de Media zou worden opgericht en dat dit orgaan compleet autonoom van het politieke niveau zou functioneren.

U herinnert zich dat we hier de kans hebben gekregen om vertegenwoordigers te horen van het Nederlandse Commissariaat voor de Media. Bij de oprichting van dit commissariaat werd wel in een aantal beroepsprocedures voorzien waarbij een ministeriële uitspraak mogelijk is. U weet dat de toenmalige minister en meerderheid ervan uit zijn gegaan dat in dit geval alle mogelijke beroepsprocedures bij de minister zouden wegvallen en dat het VCM volledig autonoom zou beslissen over dit soort dossiers.

U weet dat ik er toen op heb gewezen dat we, of we dat nu graag hebben of niet, gelet op de bepalingen van de gecoördineerde decreten, het VCM in sommige gevallen zouden dwingen tot een opportuniteitscontrole in plaats van – zoals in Nederland – een loutere conformiteitscontrole. Dit punt staat in het Vlaams regeerakkoord. Het is dan ook mijn stellige bedoeling om daaraan te gaan werken en door een decreetswijziging te trachten alle toekomstige conflicten met betrekking tot het Vlaams Commissariaat voor de Media te voorkomen. Dit moet gebeuren door bijkomende bepalingen op te nemen in onze regelgeving. Dit zou het VCM kunnen helpen om op basis van deze decretale bepalingen oordelen te vellen die uiteindelijk zullen leiden tot een soort conformiteitsonderzoek. Noch de minister, noch de Vlaamse regering heeft een rol te vervullen in dit dossier. Ik kan en moet derhalve mijns inziens geen enkel initiatief nemen, ook niet op het Europese vlak.

De interpellant vroeg wat mijn houding is ten opzichte van VT4. Ik kan hem daarop het volgende antwoorden. Ik heb erop gestaan bij mijn aantreden als minister van Media de verantwoordelijken van alle Vlaamse omroepen te kunnen ontmoeten en met hen een lang gesprek te voeren. Ik heb gesproken met de heer De Graeve en de voorzitter van de raad van bestuur van de VRT, met de heer Van Thillo in diens hoedanigheid van gedelegeerd bestuurder van de Vlaamse Mediamaatschappij en met de heer Gepts, de verantwoordelijke van VT4. De interpellant citeert uit de bespreking van het reclamedecreet die, als ik me niet vergis, plaatsvond in het voorjaar van 1998. Aansluitend daarbij ben ik nog steeds de mening toegedaan dat het water niet zo diep is. Ik heb toen de vraag geopend of wij bereid zijn om een aantal hinderpalen weg te nemen die uiteindelijk rechtstreeks aan dit juridische steekspel, dat plaatsvindt en blijft plaats-

Van Mechelen

vinden, ten grondslag liggen. De voorzitter van deze commissie zei het terecht : de vraag rijst in welke mate de parlementsleden van de commissie voor Media zich moeten mengen in een geschil tussen twee commerciële omroepen. Wat is de rol van de commissie daarbij ?

De interpellant verwijst naar het feit dat er geen eerlijke concurrentie mogelijk is tussen VT4 en VTM. Het is meer dan dat : er is sprake van oneerlijke concurrentie tussen VTM en buitenlandse omroepen, omwille van het feit dat de Vlaamse decreetgeving met betrekking tot commerciële omroepen strenger is dan de Europese richtlijn Televisie Zonder Grenzen. Het gaat dus niet alleen over VT4. De heer Van Peel drukte zijn bezorgdheid uit over een en ander, maar ik stel vast dat hij in zijn hoedanigheid van lid van de raad van bestuur van de Antwerpse kabelmaatschappij Integan wel de toelating geeft aan Kindernet om op de kabel te komen, terwijl die programma's vol reclame zitten. De vraag rijst : is het überhaupt zinvol om voor kinderreclame strengere normen vast te leggen dan de Europese Commissie oplegt ? U weet dat de Vlaamse commerciële zender een oplossing heeft gevonden om de vijfminutenregel elegant te omzeilen. Zij lossen dat op door tussen de kinderreclame en het kinderprogramma een muziekclip van vijf minuten in te lassen. Dat kunt u alle dagen zien.

Ik was zelf in deze commissie getuige van de invoering van de vijfminutenregel. Toen zaten we nog aan de overkant van de straat : het is dus ondertussen al een poosje geleden. Ik stel mezelf de vraag, gelet op de Europese en wereldevolutie naar commerciële televisie, of het niet verstandiger is om de vijfminutenregel te bekijken vanuit het oogpunt van de inhoud van de kinderreclame. Het lijkt me veel verstandiger dat we die inhoud onderwerpen aan een ethische code. Ik ben volkomen bereid om dit standpunt ook op Europees niveau te verdedigen, meer bepaald in de raad van ministers voor Media. Eerlijk gezegd : de vijfminutenregel krijgt u in Europa nooit verkocht. Maar voornoemd debat met mijn Europese tegenhangers over de inhoud van de kinderreclame, met het daaraan verbinden van een ethische code, lijkt me wel bespreekbaar. Indien een eventuele parlementaire meerderheid bereid is dit te implementeren in de Vlaamse decreetgeving, dan kunnen we die oneerlijke concurrentie deels wegnemen.

En dan is er het debat over de journaalverplichting. Ik ben een van de gelukkigen die in 1987 de

totstandkoming van het kabeldecreet nog heeft meegemaakt. Het kabeldecreet voorzag in de mogelijkheid een commercieel Vlaams tv-station op te richten. Toen kreeg dat station van de federale regering van Wilfried Martens en Willy De Clercq een licentie voor het monopolie op handelsreclame. Die bevoegdheid was niet in handen van het Vlaams Gewest. Die licentie is gegeven op basis van de volgende overwegingen. Dat handelsmonopolie moest aan de commerciële omroep startkanalen bieden. Daartegenover stonden een aantal verplichtingen die aan die omroep zijn opgelegd. Een van die verplichtingen was het maken van twee journaals per dag. Die moeten aan een aantal criteria beantwoorden. Het was de bedoeling om het landelijke monopolie van de openbare oproep te doorbreken, ook op het vlak van de berichtgeving. Men wilde een alternatief voor de berichtgeving van de openbare omroep aanbieden.

U hebt me geciteerd, maar u had dat nog wat uitgebreider kunnen doen. Tijdens de bespreking van het reclamedecreet van begin 1998 heb ik gevraagd of het de bedoeling is om deel te nemen aan het debat dat VT4 op gang had getrokken. Minister Van Rompuy wijzigde zijn oorspronkelijk voorontwerp van decreet. In plaats van de journaalverplichting op te leggen aan alle omroepkanalen, legde de minister de verplichting op aan alle omroepen. We hebben die teksten gekregen ; dat is een publiek geheim. Daardoor is de Vlaamse Mediamaatschappij verplicht om een journaal te maken, maar niet om dat zowel op VTM als op Kanaal 2 uit te zenden. Of deze beslissing verstandig was of niet, laat ik in het midden. Ik weet wel dat er toen heftig is gereageerd door VT4, want ik herinner me de briefwisseling daarover.

Ik wil dat debat niet opnieuw voeren. Ik stel wel dezelfde fundamentele vraag die ik al in 1998 heb gesteld. Heeft de Vlaamse decreetgever het recht, op het ogenblik dat men het reclamemonopolie van een commercieel station wegneemt – en dus het voordeel wegneemt -, om verplichtingen op te leggen aan Vlaamse commerciële stations die ze echter niet aan buitenlandse stations kan opleggen. De verplichting om dagelijks twee journaals te maken veroorzaakt een kostenhandicap van ongeveer 400 miljoen frank per jaar. In een amendement heb ik toen voorgesteld om de journaalverplichting te schrappen, en de commerciële stations de vrijheid te geven daar zelf over te beslissen. Ik heb er trouwens aan toegevoegd dat ik me niet kan voorstellen dat VTM haar journaals en informatieprogramma's zou schrappen. Want deze programma's zijn aantrekkingspolen van de omroep, en zijn voor de reclamewerving erg interessant. Ik denk

Van Mechelen

dat we eens zullen worden gedwongen om hierover een diepgaand debat te voeren.

Uit besprekingen met de heer Gepts is gebleken dat een derde reden te maken heeft met de activiteiten van het Vlaams Commissariaat voor de Media tegenover VT4. De heer Gepts heeft dat gisteren in het publiek gezegd, en ik voel me dus niet meer door een zwijgplicht gebonden. Ik herhaal in dat verband wat ik daarover gisteren reeds tijdens een debat heb gezegd : als voogdijminister is het niet mijn taak om daarover uitspraken te doen of oordelen te vellen. Dit heeft niets met decreetgeving te maken, maar met het optreden van het Vlaams Commissariaat voor de Media. Als de heer Gepts daarmee problemen heeft, dan is dat zijn en niet mijn probleem.

Ten slotte wil ik hier de vraag opwerpen of we de in het decreet opgenomen must-carry- en may-carryregeling op termijn wel kunnen handhaven. Ik stel vast dat het Vlaams Commissariaat voor de Media, conform haar opdracht, de aanvragen voor het bekomen van een zendvergunning behandelt, en daaraan onmiddellijk de must-carryregeling verbindt. Ik denk dan aan het voorbeeld van Event TV. Dat leidt tot een probleem. Zolang de ruimte op de kabel beperkt is, en zolang zenders een must-carryregeling wordt opgelegd, zijn de kabelmaatschappijen verplicht om buitenlandse stations van de kabel te houden. Elke kabelmaatschappij beslist daar zelf over. Maar men kan zich afvragen of elk station dat een vergunning aanvraagt en voldoet aan het criterium van de doelgroepentelevisie, een must-carryregeling moet opgelegd krijgen. We moeten daarover nadenken, en de journaalverplichting ook in dat kader eens bekijken. Op die manier krijgen deze stations de garantie dat ze op de kabel komen. Dat leidt ertoe dat de decreetgever een soort van beoordeling van de stations heeft ingevoerd, die de appreciatiemogelijkheden van de kabelmaatschappijen beperkt. En die maatschappijen zijn toch ten dele de democratische vertegenwoordiging van het gebied waarin ze het signaal uitzenden. Ik denk dat we daarover eens moeten nadenken, en moeten proberen om naar goede gewoonte over de partijgrenzen heen een standpunt uit te werken.

U hebt ook gevraagd of we zinnens zijn het Vlaams Commissariaat voor de Media te vragen initiatieven te nemen naar de kabelmaatschappijen. Ik zal dat niet doen, want dat behoort niet tot mijn opdracht. Het gesprek met de heer Cooreman van het

Vlaams Commissariaat van de Media is wegens praktische omstandigheden nog niet kunnen doorgaan. Wel kan ik zeggen dat het antwoord van de Vlaamse Gemeenschap op de ingebrekestelling door de Europese commissie is opgesteld door de administratie voor Media, in samenwerking met onze advocaat, en na ruggespraak met het Vlaams Commissariaat-Generaal voor de Media.

De voorzitter vraagt zich af welke mogelijkheden er zijn om op te treden tegen VT4. Zolang VT4 met een Britse licentie werkt, en zolang dat statuut aanvaard wordt, zijn de mogelijkheden zo goed als nihil.

De voorzitter : De heer Decaluwe heeft het woord.

De heer Carl Decaluwe : Ik dank de minister voor zijn uitgebreid antwoord. U zegt wel dat het water tussen ons en VT4 niet zo diep is als wordt verondersteld. Toch ben ik er vrijwel zeker van dat het spelletje dat VT4 heeft gespeeld met de vorige minister van Media, niet voorbij is. Toen werd voortdurend geopperd dat men toegevingen zou doen, en dat alles in orde zou komen. Ik ben er zeker van dat VT4 argumenten zal blijven vinden om niet naar Vlaanderen te komen. Mijns inziens zal VT4 dat enkel doen na een keiharde juridische uitspraak, op Europees niveau. Het verzoekschrift dat ik als burger, en niet als politicus, heb ingediend bij de Europese commissie over het vestigingsrecht en de U-bochtconstructies, wordt behandeld.

De Raad van State kan een uitspraak doen over het Vlaams Commissariaat voor de Media, maar niet over de grond van de zaak, namelijk de vestiging. Daarin ligt de essentie van het dossier van VT4.

Mijnheer de minister, u bent blijkbaar ook zinnens om zowel aan VTM als aan VT4 tegemoet te komen. VTM en VT4 zijn beide vragende partij om kinderreclame uit het decreet te schrappen. Nu hoor ik zeggen dat de kwestie intussen achterhaald is en dat dit op een andere manier zou worden benaderd. De CVP-fractie wenst daar de grootste terughoudendheid tegenover aan de dag te leggen.

Inzake de problematiek van de journaalplicht wordt voor een stuk tegemoet gekomen aan de vraag van VT4. Ook must-carry en may-carry is voor VT4 een van de grote elementen. Men is blijkbaar van zin om aan alle vragen van VT4 tegemoet te komen. Hoe zal het spel verder worden gespeeld ? Als de meerderheid dit inderdaad doet, zou VT4 wel eens kunnen vragen dat het Vlaams Commissariaat voor de Media wordt afgeschaft.

Decaluwe

Dan staan we weer nergens. Misschien moet eerst met hen een juridisch contract worden afgesloten, dat bepaalt dat ze wel degelijk naar Vlaanderen komen, als met hun vragen rekening wordt gehouden. Ik ben immers zeker dat VT4 hoe dan ook niet komt.

U stelt dat de Vlaamse mediawetgeving volledig moet worden geconformeerd aan de Europese richtlijnen, maar we kunnen wel degelijk strenger zijn, en we hebben daar ook het recht toe. De Vlaming kijkt voor meer dan 90 percent naar de Vlaamse zenders, gesteld dat we VT4 als een Vlaamse zender mogen beschouwen. Dat is ook zo, want die zender is alleen maar hier te zien. Uw stelling dat VTM zwaar wordt beconcurrereerd vanuit het buitenland klopt dus helemaal niet. Dat is een essentieel element in het debat.

Ik ben benieuwd naar de mening van de SP, Agalev en VU&ID. Wat tijdens de vorige zittingsperiode allemaal werd verteld over kinderreclame, was bijzonder sterk. Hoe zal de wijziging van het decreet er dan uitzien ? Er zal bijvoorbeeld een discussie ontstaan over de juiste interpretatie van een ethische code en over de wijze waarop de toepassing ervan moet worden gecontroleerd.

Als we toch overal aan toegeven, waarom moet er dan nog een Vlaamse wetgeving zijn ? Zet gewoon de Europese richtlijn om in een Vlaamse wetgeving. We hebben dan ook geen Vlaams minister of commissie voor Mediabeleid meer nodig.

Als u VT4 inderdaad de hand wilt reiken, wat is dan uw timing ? In uw antwoord op de vraag van de heer Stassen zegt u dat onze mogelijkheden quasi nihil zijn. Ik meen ook dat ze inderdaad niet groot zijn, maar pleit er toch voor dat men alle mogelijkheden zou uitputten om het dossier tot een goed einde te brengen.

De voorzitter : De heer Huybrechts heeft het woord.

De heer Pieter Huybrechts : Mijnheer de voorzitter, collega's, ik treedt de minister bij. Het lijkt ons duidelijk dat in de huidige situatie de minister geen directe rol te vervullen heeft. Hij kan noch moet op dit ogenblik een initiatief nemen, gezien de zaak in handen is van het Vlaams Commissariaat voor de Media.

Onze fractie wil meewerken aan het debat over de kinderreclame en de journaalplicht. We hoeven

daar niet mee te wachten. De Vlamingen kijken inderdaad massaal naar Vlaamse zenders, maar hoe zal dat verder evolueren ? We staan aan de start van een enorme explosie van mogelijkheden in het medialandschap. Kunnen we nu al vooropstellen dat de Vlamingen in de toekomst zullen blijven kijken naar de Vlaamse zenders ? We moeten er rekening mee houden dat dit op korte tijd heel snel kan veranderen.

De journaalplicht vormt het grootste probleem, vooral omwille van de betaalbaarheid ervan. Daar ligt de grote knoop voor VT4. Er is een verschil tussen de Vlaamse en de Europese reglementering. Als er geen reclamemonopolie meer is, kunnen er dan nog extra normen bij ? Moeten we dan nog wel strenger zijn dan de Europese norm ? We hoeven niet zo expliciet te zeggen dat er geen decreet meer nodig is, maar zodra er geen monopolie meer is op reclame, hoeven we niet strenger meer te zijn dan de Europese normen. Het is niet altijd aan de politici om te bepalen wat er precies op de buis komt, maar we moeten wel onze zeg hebben over de criteria.

De voorzitter : Minister Van Mechelen heeft het woord.

Minister Dirk Van Mechelen : Mijnheer Decaluwe, u moet weten wat u wilt. Uw interpellatie is een pleidooi voor één commerciële omroep, die tegenover een andere staat. Daarna zegt u dat we aan alles willen toegeven. (*Opmerkingen van de heer Carl Decaluwe*) Sommigen onder ons hebben het in elk geval zo begrepen. U zult dat aan de hand van het verslag zelf kunnen beoordelen.

In een mediawereld – ik zeg dit al tien jaar – waarin de commerciële televisie volledig wordt geregeld door de Europese wetgeving, leidt een strengere Vlaamse wetgeving ten aanzien van een bepaald commercieel station dat hier ter plaatse opereert, tot concurrentievervalsing. Die is in het decreet ingebouwd. In maart of april werd tijdens een bespreking van dit onderwerp een amendement ingediend om reclame voor geneesmiddelen onmogelijk te maken. Dit amendement werd ingetrokken omdat de commerciële omroep te veel inkomsten zou derven.

Het staat iedereen in de commissie vrij om in een en geweten zijn standpunt te bepalen. U zegt dat er oneerlijke concurrentie is. Dat lossen we niet op door VT4 in het Kanaal te gooien. Dan komt er wel een andere zender in de plaats. Op dit ogenblik zitten Nederlandse zenders, die ook op de kabel zitten in Vlaanderen, vol met kinderreclame. Het is

Van Mechelen

dus een algemeen probleem, geen strijd tussen VTM en VT4. VTM ressorteert onder de Vlaamse wetgeving die strenger is dan de Europese, en moet concurreren met commerciële omroepen die functioneren binnen de Europese wetgeving. Ziet u dat alstublieft eens volwassen onder ogen.

Het is dus geen kwestie van toegeven, maar van strategie. Zetten we de deur open voor alles, of zeggen we dat kinderreclame in Vlaanderen onder een ethische code valt die we in overleg opstellen? Wat heeft inhoudelijk het meeste effect? Ik pleit er nu voor om daar een inhoudelijk debat over aan te gaan. Ik stel ook voor een hearing te houden waarbij we specialisten zouden uitnodigen. Er zijn trouwens een aantal knappe studies gemaakt die 10 jaar geleden niet bestonden. Niemand heeft de wijsheid in pacht. We kunnen nu een analyse maken over kinderreclame en daarna de mogelijkheid openlaten ze onder bepaalde voorwaarden uit te zenden. Ik heb er geen probleem mee dat men reclame maakt voor Danone of Leo vóór Samson begint. Het is wel de decreetgever die daarover moet beslissen.

U moet zich niet vergissen. De Vlaamse beeldindustrie maakt nu een zeer grote crisis door. Gisteren werd het eerste faillissement aangekondigd. Ik weet uit contacten dat er nog faillissementen zullen worden uitgesproken. Men vraagt aan de minister van Media en aan het parlement in de mate van het mogelijke initiatieven te nemen ten behoeve van de Vlaamse beeldindustrie. We beschikken op dit moment over marktleaders in het maken van kinderprogramma's. U kent ze ook. Ze richten een bede aan het Vlaams Parlement om dit dossier opnieuw en op een volwassen manier te bekijken. Voor de openbare omroep is er geen probleem omdat die wordt gefinancierd met publieke middelen. Bij commerciële omroepen daarentegen worden programma's gefinancierd met inkomsten uit de reclame.

Mijnheer Decaluwe, indien we ons blijven verzetten, dan dreigen we dit soort Vlaamse beeldindustrie te moeten betitelen als Nederlandse beeldindustrie. Ik geef dit ter overweging.

Mijn deur staat open voor VT4 indien ze problemen willen bespreken. Ze zijn bij mij geweest en we hebben de zaken uitgepraat. Ik ben echter geen vragende partij om VT4 naar Vlaanderen te lokken. Ze moeten dat zelf beslissen. Ze zenden uit met een Britse licentie en kunnen dit doen zolang ze in orde zijn met de Europese regelgeving. Ik ga

niet plat op mijn buik om ze naar hier te brengen. Indien ik een decreet wens aan te passen, dan moet ik overtuigd zijn dat het om een verbetering gaat.

De voorzitter : De heer Decaluwe heeft het woord.

De heer Carl Decaluwe : Mijnheer de minister, vanzelfsprekend zullen we een grondig debat voeren. U hebt een aantal uitspraken gedaan waar ik problemen mee heb. U zegt dat de rol van het Vlaams Parlement of de Vlaamse regering in deze quasi nihil is. Ik ben het daar niet mee eens. Een democratisch orgaan moet controle kunnen uitoefenen en wetgeving maken. De wetgeving wordt bewust omzeild. We moeten dan ook alle rechtsmiddelen uitputten om dat te veranderen.

Ik had van de verantwoordelijke minister, die toch in de eerste plaats de openbare en de erkende omroepen in bescherming moet nemen, een ander antwoord verwacht. VT4 en consorten ontlopen de Belgische fiscaliteit. We moeten deze discussie aangaan. Indien we het hebben over kwaliteit is de CVP ook niet bereid plat te gaan en alles toe te laten om een aantal producenten te helpen. Ik laat geen commercie toe ten koste van kinderen.

Anderhalf jaar geleden hebben we hierover een grote discussie gevoerd. U hebt het over creativiteit. U geeft toe aan VT4. U put niet alle rechtsmiddelen uit. Ik hoop dat de Europese Commissie snel een uitspraak doet. Ik ben ervan overtuigd dat we op termijn gelijk krijgen.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Interpellatie van de heer Dominiek Lootens-Stael tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over de houding van TV Brussel ten aanzien van het Vlaams Blok bij de verkiezingen van 13 juni jongstleden

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Lootens-Stael tot de heer Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over de houding van TV Brussel ten aanzien van het Vlaams Blok bij de verkiezingen van 13 juni jongstleden.

De heer Lootens-Stael heeft het woord.

De heer Dominiek Lootens-Stael : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, ook dit dossier zal in de toekomst herhaaldelijk aan bod komen. Van TV Brussel weet men dat ze sinds het begin de bepalingen van het decreet van het Vlaams Parlement bewust met voeten treedt. Later zal ik uitgebreid ingaan op deze problematiek via andere interpellaties.

Vandaag zal ik me specifiek beperken tot een reeks van overtredingen, namelijk het volledig gebrek aan objectiviteit dat door TV Brussel ten toon wordt gespreid bij de berichtgeving over de veruit grootste Vlaamse partij in Brussel. Het Vlaams Blok vertegenwoordigt meer dan één derde van de kiezers die op een Vlaamse partij hebben gestemd.

Ik kan dat gebrek aan objectiviteit illustreren aan de hand van twee feiten. Enerzijds was er een vraaggesprek van de hoofdredacteur van TV Brussel, verschenen in *Le Journal du Mardi*. Anderzijds waren er een aantal uitspraken die hij heeft gedaan op de laatste open adviesraad van TV Brussel op 30 september.

In nummer 15 van *Le Journal du Mardi* van 7 tot 13 september 1999 doet de hoofdredacteur van TV Brussel een aantal krasse uitspraken. Hij zegt : 'We hebben verscheidene keren een vertegenwoordiger van het Vlaams Blok uitgenodigd. Maar in tegenstelling tot wat andere Vlaamse zenders doen, hebben we ons zo georganiseerd dat het Vlaams Blok niet over een vrije tribune beschikte. Vermits de tactiek erin bestond Franstalige kiezers te winnen, hebben we beslist Johan Demol datgene te laten zeggen wat de Franstaligen niet graag horen'. Verderop stelt hij dat 'onze redactieverantwoordelijke zeer goed voorbereid was. Dit heeft zo goed gewerkt, dat Jos Chabert, die zeer kritisch was, ons heeft voorgesteld de beelden te verkopen aan Franstalige zenders om het imago van het Vlaams Blok kapot te maken'. Verder insinueert betrokke nog dat de ideeën van het Vlaams Blok gevaarlijk zouden zijn.

Uit het vraaggesprek blijkt duidelijk dat de verkiezingsdebatten van TV Brussel werden georchestreerd met als voornaamste doelstelling het Blok schade toe te brengen. De directeur-hoofdredacteur geeft zelfs toe dat dit gebeurde in overleg met politici van andere partijen. Dat deze plannen ook werden verwezenlijkt, kan worden vastgesteld vermits de dag nadat het verkiezingsvraaggesprek met de heer Demol was afgenomen, men gedeelten ervan kon bekijken op verscheidene Franstalige zenders.

Op de open adviesraad van TV Brussel van 30 september hebben we de bevestiging gekregen van wat in het vraaggesprek met *Le Journal du Mardi* werd gezegd. Men gaat nog een stuk verder. Hoofdredacteur De Troyer beroemde zich op twee naar zijn oordeel zeer geslaagde uitzendingen tijdens het voorbije zendjaar. Hij verwees enerzijds naar de uitzending tijdens de verkiezingen en anderzijds naar de verkiezingsshow in het Luna-theater. Heel Vlaanderen heeft toen kunnen vaststellen dat een democratisch gekozen mandataris van de grootste Vlaamse partij van Brussel met geweld het spreken werd belet en uiteindelijk met zachte dwang aan de deur werd gezet.

Mijnheer de minister, ik was daar aanwezig. De mensen die de televisiebeelden hebben gezien kunnen zich niet voorstellen wat daar werkelijk aan de hand was. Alleen zij die daar waren kunnen dat bevestigen. Ik heb gezien hoe de echtgenote van de heer Demol werd geduwd in de richting van de uitgang. Ik heb gezien hoe tientallen schreeuwende bijna-wilden tekeer gingen. Wat ik daar heb gezien deed me enigszins denken aan repressietaferelen. Dit was een televisieprogramma waarin een politiek verkozenen zijn recht op vrije meningsuiting met geweld werd ontzegd, waarin de meute werd opgejut om op de meest lage wijze een paar individuen aan te vallen, waarbij fysiek geweld werd gebruikt en met glazen werd gegooid. Mevrouw Grouwels was ook getuige van dit tafereel. Ik heb gezien hoe ze bijna in een hoekje wegkroop terwijl dit alles gaande was.

Mijnheer de minister, als een hoofdredacteur van een gesubsidieerde regionale omroep dan komt vertellen dat dit programma een van de hoogtepunten van het voorbije jaar is, dan stel ik me daar vragen bij. Dan stel ik me ook vragen bij de positie van deze hoofdredacteur en zelfs bij de positie van deze regionale omroep. Bovendien noemde de heer De Troyer op dezelfde adviesraad het partijprogramma van het Vlaams Blok republikeins en ondemocratisch. Nu, wat het eerste betreft, dat kan wel waar zijn, maar het tweede is zeker een grote leugen. Hij heeft toen openlijk gezegd dat hij en zijn ploeg dit vermeende programma van het Vlaams Blok zoveel mogelijk zouden aanwenden om het Vlaams Blok schade toe te brengen.

Mijnheer de minister, kritische journalistiek is een van de basiswaarden in een democratie. Als goede democraten wensen wij die uiteraard niet in vraag te stellen. Dat verandert als journalisten en regionale omroepen, zeker als die laatsten gesubsidieerd zijn, de kritische journalistiek verlaten en zich volledig inschakelen in de partijpolitieke strijd door

Lootens-Stael

een duidelijk vooringenomen berichtgeving te verstrekken, waarvoor men zelfs zonder enige schroom uitkomt.

Op basis van wat voorafgaat meen ik dan ook te mogen stellen dat de hoofdredacteur van TV Brussel en deze omroep als geheel een aantal bepalingen van de gecoördineerde decreten betreffende de radio- en televisieomroep ongegeneerd aan hun laars lappen. Terzake wil ik verwijzen naar een aantal bepalingen van het decreet. Zo bepaalt artikel 43 dat de regionale omroepen geen programma's mogen aanbieden die strijdig zijn met de openbare orde of een belediging kunnen betekenen voor andermans overtuiging. De uitzending in het kader van de verkiezingen was duidelijk in strijd met de openbare orde en van die aard dat ze in feite opriep om nog meer geweld te gebruiken tegen mijn partij. Een deel van de uitspraken van de hoofdredacteur over het programma van het Vlaams Blok vormen zonder twijfel een belediging voor mijn partij en in het bijzonder voor haar verkozenen.

Artikel 52, paragraaf 2 van het decreet bepaalt dat omroepprogramma's alleen mogen worden doorgegeven via het hoofdstation van een kabelnet waarvan de ontvangstmast gelegen is binnen het zendgebied van de regionale omroep. Ik vraag me af of TV Brussel met het doorspelen van het verkiezingsinterview met de heer Demol aan een aantal Franstalige zenders – en dan heb ik het niet over Télé Bruxelles, maar over de RTBF en dergelijke – de bepaling van het decreet heeft geschonden.

Ik hoop dat u mij wat dat betreft duidelijkheid kan geven, maar ik stel me in elk geval vragen bij de omstandigheden waarin dit doorgeven plaatsvond. Zo was er de duidelijke interventie van een partij-politicus, de heer Chabert. Met hem werd vooraf een plan beraamd om na te gaan hoe men het Vlaams Blok in verkiezingsuitzendingen het best in de val kon lokken. Naderhand werd onder één hoedje gespeeld om de opnamen zoveel mogelijk te verspreiden, om een naar hun mening zo groot mogelijke schade toe te brengen. Ik weet niet of daar ook nog andere politici bij betrokken waren. Van de betrokkenheid van Chabert zijn we zeker, daar dit door de hoofdredacteur-directeur wordt toegegeven in het bewuste interview. Maar ik kan me indenken dat nog andere politici, zoals Rufin Grijp en anderen, op tijd en stond de zender de nodige signalen hebben gegeven.

Artikel 53 omschrijft een aantal erkenningsvoorwaarden voor de regionale omroepen. Zo staat in punt 5 dat de regionale omroepen onafhankelijk dienen te zijn van een politieke partij, wat deze omroep toch blijkbaar niet is. In punt 9 staat dat de journaals moeten beantwoorden aan gangbare normen inzake journalistieke deontologie, met waarborgen voor onpartijdigheid en redactionele onafhankelijkheid. Zoals ik heb aangetoond, is dat al evenmin het geval. In punt 14 staat dat bij de programma's en de programmaopbouw elke vorm van discriminatie moet worden geweerd. Ook dit is niet het geval, zoals blijkt uit het vraaggesprek met Le Journal du Mardi. Dat er van onpartijdigheid en onafhankelijkheid dus geen sprake is, hebben de hier opgesomde feiten voldoende aangetoond. Dit zijn geen alleenstaande gevallen.

Mijnheer de minister, formeel kunt u zich misschien proberen te verschuilen achter de bewering dat de regels die worden bepaald in punt 9, alleen betrekking hebben op de journaals en dus niet op de verkiezingsuitzendingen, maar dat lijkt me bijzonder dunnetjes en stemt zeker niet overeen met de geest van het decreet. Punt 14 verbiedt immers elke vorm van discriminatie, dus ook politieke discriminatie.

Wat meer is, ik heb het hier niet alleen over die beruchte verkiezingsavondshow in het Lunatheater, maar over een systeem. Dat is mijn repliek, mocht u me antwoorden dat ik naar de Geschillenraad kan stappen. Ik heb het over een filosofie die blijkbaar is ingebakken bij TV Brussel, een virus dat tot gevolg heeft dat men zich uitslooft om een welbepaalde politieke partij te beschadigen. Het gaat dan nog wel over de grootste politieke partij, met meer dan 30 percent van de kiezers van de eerste doelgroep van TV Brussel. In dit systeem misbruiken politici van de zogenaamde democratische partijen hun macht om een inbreng te hebben in de redactionele werking van de zender. In dit systeem worden de journalisten gehersenspoeld alvorens ze een politiek debat beginnen om de politieke vertegenwoordigers van het Vlaams Blok een voetje te lichten. Dat blijkt allemaal uit het vraaggesprek met de heer De Troyer.

We konden hier onomstotelijk vaststellen dat TV Brussel en zijn hoofdredacteur wetens en willens systematisch in de fout gaan en een aantal bepalingen van het decreet feestelijk aan hun laars lappen. Ik denk dan ook, mijnheer de minister, dat gepaste sancties zich hier opdringen.

Acht u het verantwoord en normaal dat een door de overheid erkende en gesubsidieerde regionale

Lootens-Stael

zender één partij, die een derde van de Brusselse Nederlandstalige kiezers vertegenwoordigt, op democratische wijze deelneemt aan de verkiezingen, een democratisch programma heeft en alleen democratische verkozenen heeft, op een dergelijke wijze behandelt? Op welke manier hebt u gereageerd tegen de talrijke overtredingen van de decreetgeving waaraan TV Brussel zich heeft bezondigd?

Een aantal feiten, zoals het verkiezingsdebat en de verkiezingsavond, dateren wel van voor uw aantreden als minister. Maar het interview in le Journal du Mardi verscheen in september. Toen was u dus al minister. De directeur-hoofdredacteur legde toen haarfijn uit dat het om een georkestreerde actie ging.

Hoeveel heeft de verkoop van de bewuste beelden aan een aantal Franstalige zenders opgeleverd voor TV Brussel? Is dat in overeenstemming met de bepalingen van het decreet? Kunnen beelden van TV Brussel, die zijn gemaakt ten behoeve van de bevolking in de negentien gemeenten, worden doorverkocht aan zenders die uitzenden over het gehele grondgebied?

Bent u van oordeel dat een zo bevooroordeelde hoofdredacteur in staat is om objectieve berichtgeving te maken? Welke maatregelen hebt u genomen ten aanzien van TV Brussel in het algemeen en van de directeur-hoofdredacteur in het bijzonder?

Over eventuele sancties heb ik nog enkele vragen. Bent u van oordeel dat het verantwoord is dat gemeenschapsgeld – jaarlijks tientallen miljoenen – wordt gebruikt om de politieke emanatie van meer dan 30 procent van de Brusselse Vlamingen te bestrijden? Het is toch bizar dat belastinggeld van een gedeelte van de bevolking wordt aangewend om op een georganiseerde wijze de vertegenwoordigers van diezelfde belastingbetaler te bestrijden. Welke maatregelen overweegt u inzake de subsidiëring van TV Brussel?

In artikel 55 paragraaf 2 van het decreet, staat dat 'het Vlaams Commissariaat voor de Media op ieder ogenblik de erkenning van een regionale omroep kan schorsen of intrekken indien de bepalingen van het decreet niet worden nageleefd.' Uit wat ik heb verteld, blijkt dat hier het geval te zijn. Heeft het commissariaat stappen ondernomen? Zo niet – wat ik eigenlijk verwacht – wilt u dan de instelling van de opdracht geven deze zaak grondig te

onderzoeken op basis van het beschikbare bewijsmateriaal, en daar de nodige conclusies uit te trekken zoals in artikel 116 quater van het decreet werd omschreven?

De voorzitter : De heer Vandenbossche heeft het woord.

De heer Walter Vandenbossche : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, sta me toe hier als inleiding een stukje Brusselse geschiedenis te vertellen. In 1971 werd de wet op de agglomeratie goedgekeurd, en in 1972 werden agglomeratieraadsverkiezingen gehouden. Dat gebeurde op tweetalige lijsten. Het FDF liet Franstaligen hun identiteitskaart toen inruilen voor een Nederlandstalige, om de Nederlandse Commissie voor Cultuur en de macht van de Vlamingen te breken. Met de congressen van Brusselse Vlamingen hebben we een harde strijd gevoerd. We probeerden toen een emancipatorische beweging uit te bouwen, onder leiding van achtereenvolgens Rik Coolen, Annemie Neyts, ikzelf en Kris Deschouwer.

Als de partij van de heer Lootens-Stael in 1972 had bestaan, dan zou hij samen met ons hebben geprobeerd om Brussel te laten branden. Dan had hij ongetwijfeld mee op de barricaden gestaan. Vandaag, in 1999, laat echter het Vlaams Blok een francofoon een Nederlandstalige identiteitskaart verwerpen, om zo te proberen het bestel te breken.

De heer Dominiek Lootens-Stael : Ik wil daarover wel debatteren, maar ik zie niet in wat de relevantie is voor de discussie van vandaag.

De heer Walter Vandenbossche : Verder stel ik als Vlaming met grote ergernis vast dat TV Brussel de democratie respecteert en de heer Johan Demol ruimte geeft tijdens de uitzendingen. Dat gebeurt in naam van de journalistieke onafhankelijkheid. Ik wil dat niet in vraag stellen. Maar ik wil eerlijk bekennen dat het me pijn doet dat jullie, die zogenaamd de beste Vlamingen van Brussel zijn, dat kereltje verdedigen. Die man spreekt amper Nederlands. De heer Demol heeft in dat debat geblunderd. Hij heeft er het koningshuis aangevallen. Misschien was dat wel de stelling van uw partij. Ik heb er geen enkel juridisch bezwaar tegen dat dit document van TV Brussel ter beschikking wordt gesteld van andere stations. En ik beken dat het me deugd heeft gedaan dat de heer Demol die kermel heeft geschoten.

Ik kan enkel vaststellen dat TV Brussel het Vlaams Blok tijdens vele debatten aan bod heeft laten

Vandenbossche

komen. U kunt uw pijlen misschien beter richten op diegene die de kemel heeft geschoten, en niet op de zender. Ik stel vast dat TV Brussel nog altijd op een objectieve wijze probeert te werken. Dat laatste stoort me soms, want ik vind dat uw partij tijdens de uitzendingen van die zender te veel aan bod komt. Ik kan op geen enkele wijze uw mening en strategie delen, die er eigenlijk in bestaat een onafhankelijk media-orgaan, dat boogt op de journalistieke vrijheid en zo objectief mogelijk zijn beleid voert, in vraag te stellen.

De voorzitter : Minister Van Mechelen heeft het woord.

Minister Dirk Van Mechelen : Mijnheer de voorzitter, collega's, de vraagsteller verwijst naar het dubbelinterview in le Journal du Mardi met de hoofdredacteurs van TV Brussel en Télé Bruxelles. Ten gronde heeft hij het over de journalistieke deontologie. Ik verwijs dienaangaande naar artikel 53, paragrafen 9 en 14 van de gecoördineerde decreten. In artikel 53, paragraaf 9 staat over de regionale omroepen 'dat de journaals moeten beantwoorden aan de gangbare normen inzake journalistieke deontologie, met waarborgen voor onpartijdigheid en redactionele onafhankelijkheid, zoals vastgelegd in een redactiestatuut. De journaals geschieden onder de verantwoordelijkheid van een eindredacteur. Geschillen worden behandeld door de Vlaamse Geschillenraad voor Radio en Televisie. Voor zijn nieuwsvoorziening kan de regionale omroep een beroep doen op samenwerkingsverbanden ; de voorwaarden hiervoor werden door de Vlaamse regering bepaald.'

In artikel 53, paragraaf 14 staat er : 'in de programma's en programmaopbouw dient elke vorm van discriminatie te worden geweerd.' Ik wil het geachte lid erop wijzen dat in deze zaak niet de minister van Media bevoegd is, maar wel de Vlaamse Geschillenraad voor Radio en Televisie. Zoals u weet, zijn haar leden door het Vlaams Parlement aangeduid. Eenieder die blijk geeft van een benadeling, kan op straffe van niet-ontvankelijkheid uiterlijk de vijftiende dag na de uitzending van het programma een betwisting aanhangig maken bij de voorzitter van de Geschillenraad, via een aangetekend verzonden verzoekschrift.

De sancties ingeval van gegrondheid van de klacht zijn ofwel een vermaning, ofwel de verplichting de uitspraak uit te zenden in de vorm en op het tijdstip die door de raad worden bepaald. Ik heb vastgesteld dat tegen de desbetreffende uitzending van

TV Brussel geen klacht werden neergelegd. Verder heb ik mijn administratie contact laten opnemen met hoofdredacteur De Troyer over zijn uitspraken in het genoemde artikel. De betrokkene wees er mijn administratie op dat zijn persoonlijk standpunt ongenueanceerd en niet exact is weergegeven.

U hebt een reeks concrete vragen gesteld. U vraagt of ik contact heb opgenomen met de bevoegde VGC-verantwoordelijke. Het antwoord is neen.

Ten tweede, hoeveel heeft de verkoop van deze beelden aan TV Brussel opgeleverd ? Ik heb geen inzage in de boekhouding van TV Brussel, en die moet me ook niet worden voorgelegd.

Ten derde, meent de minister dat het verantwoord is dat gemeenschapsgelden worden aangewend om de politieke emanatie van meer dan 3 percent van de Brusselse Vlamingen te bestrijden ? Ik neem aan, mijnheer Lootens-Stael, dat u mij ontslaat van het geven van commentaar op uw verkiezingsuitslag.

Ten vierde, overweegt de minister op budgettair vlak als minister van Media maatregelen te nemen ? De toelage aan TV Brussel wordt niet gegeven door de minister van Media, maar door de minister van Cultuur, in de hoedanigheid van voogdijminister over de VGC en als minister van Brusselse Aangelegenheden.

Tot slot vraagt u mijn oordeel over de hoofdredacteur en of hij aan objectieve berichtgeving doet. Ik neem aan dat u mij niet vraagt om over alle hoofdredacteurs van Vlaanderen een persoonlijk oordeel uit te spreken. Dat zal ik nooit doen in deze commissie. Het is gelukkig niet de bevoegdheid van de minister van Media om zijn mening te geven over het optreden van hoofdredacteurs en hun standpunten. In de marge wil ik zeggen dat deze hoofdredacteur wordt aangesteld door de VZW die toezicht houdt op dit televisiestation.

U kunt inderdaad een klacht over het optreden van deze regionale televisiezender indienen bij het Vlaams Commissariaat van de Media. Ik wijs er wel op dat als gevolg van het besluit dat werd gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 20 augustus 1998, een klacht slechts ontvankelijk is als ze wordt ingediend uiterlijk twee weken na de gebeurtenis die aanleiding heeft gegeven tot de klacht.

De voorzitter : De heer Lootens-Stael heeft het woord.

De heer Dominiek Lootens-Stael : Mijnheer de voorzitter, ik wil nog een kort woordje zeggen over de uitspraak van de heer Vandenbossche. Ik ben blij dat hij hier herhaalt wat hij ook al in de Vlaamse Gemeenschapscommissie heeft gezegd. Nu weten we allemaal dat voor hem alle Vlamingen in Brussel met toevallig een Franstalige identiteitskaart – en dat zijn er veel – afgeschreven zijn.

De heer Walter Vandenbossche : Het gaat hier om iemand wiens studies en carrière volledig Franstalig waren. Toen hij zijn oneervol ontslag als commissaris heeft gekregen, liet hij zijn identiteitskaart vervangen door een Nederlandstalige om het hele systeem proberen kapot te krijgen. Het woordje 'toevallig' is hier niet op zijn plaats.

De heer Dominiek Lootens-Stael : Mijnheer Vandenbossche, u weet zeer goed waarover het gaat en u verdraait de feiten. Het gaat hier wel degelijk om een Vlaming, die wel in het Frans naar school is geweest, zoals zovelen. Wij nemen er gewoon akte van dat u al die mensen afschrijft. We zullen dit ook voort vertellen.

Mijnheer de minister, u maakt er zich gemakkelijk vanaf. Dat had ik kunnen voorspellen, maar ik hoopte toch dat u dat niet zou hebben gedaan. U zegt dat we maar naar de Geschillenraad moeten gaan. De geschillenraad kan echter niet optreden : het gaat niet over een uitzending, maar over een filosofie die zit ingebakken bij de redactie.

De hoofdredacteur zegt dat zijn woorden in het bewuste tijdschrift werden verdraaid en niet zijn woorden waren. Waarom heeft de persoon in kwestie dan geen recht van antwoord gevraagd ? Dat zou ik doen, als ik verkeerd werd weergegeven en daar gevolgen kunnen uit voortvloeien. Hij reageerde niet, waaruit ik afleid dat het wel degelijk zijn woorden waren. Op de open adviesraad van 30 september heeft hij dezelfde woorden trouwens met nog meer verve herhaald.

Ik vraag u niet om alle hoofdredacteurs van Vlaanderen te beoordelen. Zo maakt u er een karikatuur van. Ik vraag u zelfs niet om die ene hoofdredacteur te beoordelen. Ik vraag u wel om in te grijpen in een systeem dat ertoe leidt dat heel wat Brusselse Vlamingen TV Brussel niet langer programmeren op hun televisietoestel. Zij doen dat, niet alleen omdat hun favoriete politieke partij telkens als het mogelijk is door het slijk wordt gehaald, maar omwille van de programmatie in het algemeen. We zullen daar later nog op terugkomen. Het kan toch niet de bedoeling zijn dat de Vlaamse Gemeenschap omvangrijke subsidies ter beschikking stelt

voor het op poten zetten van een zender in Brussel die door steeds meer Vlaamse Brusselaars als ongewild wordt ervaren ?

De minister moet zich daarover bezinnen. Eenzelfde fenomeen valt te noteren in andere communicatiestrategieën in Brussel. Er is nood aan bezinning over het nut van de ingeslagen weg. Als wij deze weg niet verder willen bewandelen, moet er worden nagedacht over de wijze waarop wij zullen ingrijpen.

Mijnheer de minister, u had het over 3 percent van de Vlaamse Brusselaars. U vergist zich, het gaat wel degelijk over meer dan 30 percent van de doelgroep van TV Brussel die stelselmatig wordt beledigd. Als u van oordeel bent dat er geen enkel probleem is, verzeker ik u dat we ons inderdaad zullen wenden tot het Vlaams Commissariaat van de Media. Dat zal er mij wel niet van weerhouden u hierover opnieuw te ondervragen als zich nieuwe feiten voordoen.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Interpellatie van de heer Sven Gatz tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Stedelijk Beleid, Huisvesting en Brusselse Aangelegenheden, over de stilte rond de verschillende initiatieven van Brussel 2000 Culturele Hoofdstad van Europa

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Gatz tot de heer Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Stedelijk Beleid, Huisvesting en Brusselse Aangelegenheden, over de stilte rond de verschillende initiatieven van Brussel 2000 Culturele Hoofdstad.

De heer Gatz heeft het woord.

De heer Sven Gatz : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, ik heb me de vraag gesteld of mijn interpellatie niet te vroeg komt. Het gaat immers meer om een ongerustheid dan om een ongenoegen, en het is best mogelijk dat mijn ongerustheid de volgende weken zonder voorwerp zal blijken te zijn. Het zou echter ook kunnen dat het al te laat is, dat de trein is vertrokken en dat mijn interpellatie er uiteindelijk niets meer toe doet. Ik hoop het tegendeel. Ik zal proberen me niet op te stellen als een wijsneus die eens komt vertellen hoe Brussel 2000 wel moet worden geor-

Gatz

ganiseerd, of als een Cassandra die onheilstijdingen verkondigt.

Voordat ik tot de kern van de zaak kom, schets ik even de voorgeschiedenis van het hele project. Het Brussels Hoofdstedelijk Gewest heeft tijdens haar eerste zittingsperiode 1989-1995 een gewestelijk ontwikkelingsplan opgesteld, wat zeer belangrijk was omwille van de stijlbreuk met de afbraak- en kaalslagpolitiek van de decennia daarvoor. Het was de verdienste van de toenmalige voorzitter Picqué dat als sluitstuk bij dit gewestelijk ontwikkelingsplan ook een cultureel luik werd gevoegd. Het idee is toen gerijpt dat het gewest zich kandidaat zou stellen als culturele hoofdstad.

Een gewest kan zich echter niet kandidaat stellen als culturele hoofdstad, de stad Brussel moest dit zelf doen. Burgemeester de Donnée heeft het initiatief dan overgenomen, samen met andere coryfeeën die dit soort organisaties met internationale uitstraling genegen zijn.

Vervolgens kwam er een moeilijke periode, tijdens dewelke de complexe Belgische federale realiteit werd afgetast. Uiteindelijk kwam er een VZW tot stand met veel samenwerkings- en evenwichtsoefeningen tussen de stad, het hoofdstedelijk gewest, de twee gemeenschappen, de twee gemeenschapscommissies in Brussel, de federale overheid en de Koning Boudewijnstichting.

Parallel met het moment dat de politici elkaar vonden voor de realisatie van dit project, groeide er ook iets in het culturele middenveld in de zeer ruime zin van het woord. De initiatiefnemers van het Kunsten Festival des Arts – niet de VZW als dusdanig maar de mensen die daar actief in waren – hielden tal van hoorzittingen en debatten over allerlei deelaspecten zoals literatuur, kunst in de stad en beeldende kunst. Deze debatten waren zeer boeiend. Ik heb er een aantal bijgewoond. Er was zeer veel volk aanwezig, het ging steeds om honderden deelnemers. Daar leefde echt iets. Men was zeer enthousiast om van het project-Brussel 2000 iets te maken.

De VZW heeft dan een droomploeg samengesteld uit de Brusselse culturele wereld. Het waren allemaal mensen die wisten waarover ze praatten, en die al een en ander op gang hadden gebracht in de Brusselse culturele wereld. Om allerlei redenen is dat fout gelopen, ik zal niet ingaan op de details. Sommigen hebben hun ontslag gegeven, anderen werden ontslagen.

Vervolgens kwam er een nieuwe intendant uit Schotland, de heer Palmer, die het culturele jaar in Edinburgh met succes had georganiseerd. Hij kon een nieuw team aanstellen.

Dat was de voorgeschiedenis. Maar waar staan we nu, enkele maanden voor de start van het project-Brussel 2000? Het project zal niet starten op 1 januari 2000 – om de millenniumgekte te ontlopen – maar in februari of maart. Ik geef u mijn indrukken, die uiteraard subjectief zijn. Er bestaat wellicht niet zoiets als een objectieve interpellatie, maar deze is misschien nog wel subjectiever dan andere. Ik heb contacten gehad met betrokkenen, ik heb een zicht op het programma en ik heb een aantal dingen gehoord. Ik wil de minister daarvan deelachtig maken, om erop te wijzen dat er volgens mij een aantal dingen fout zijn gelopen of lopen.

U kent waarschijnlijk de uitdrukking 'musicians music': muziek die omwille van de complexiteit enkel voor muzikanten is bestemd of die enkel gemaakt kan worden door muzikanten. Ik vrees dat deze uitdrukking kan worden toegepast op het project-Brussel 2000. Men steekt vooral energie in de kwaliteit van het programma, dat dan ook een zeer goed programma is. Het zijn echter enkel de artiesten en de kunstenaarswereld zelf die ermee bezig zijn. Het gaat te veel in de richting van een festival-formule, die boven de hoofden van de gewone Brusselaars zal heengaan en kwaliteit voor de happy few zal brengen.

Een voordeel van mijn wettelijk dubbelmandaat, is dat ik deze interpellatie reeds in de Brusselse Hoofdstedelijke Raad kon richten tot minister-president Simonet, en in de Vlaamse Gemeenschapscommissie tot het voor cultuur bevoegde collegelid Delathouwer. In de Brusselse Hoofdstedelijke Raad stelde ik vast dat anderen wel kritiek hadden op de programmatie. Voor alle duidelijkheid beklemtoon ik nogmaals dat ik geen kritiek heb op de programmatie zelf, maar wel op het ontbreken van een link met de stad.

Sommige Franstalige collega's blijken het toch nog nodig te vinden een slotoffensief in te zetten: zij zijn van oordeel dat de programmatie onvoldoende het francofone karakter van Brussel in de verf zet. Ik ga hier op mijn beurt geen pleidooi houden voor een sterkere beklemtoning van de Vlaamse volksaard, maar vraag wel dat alles in het werk wordt gesteld opdat de veelkleurige Brusselse identiteit in al haar facetten beter door de Brusselaars gevat kan worden.

Gatz

Ik verwijs naar het tijdschrift Kort en Bref, de tweetalige nieuwsbrief van de VZW Brussel 2000. Inhoudelijk is die niet slecht, maar deze zeer gecondenseerde literatuur spreekt de brede lagen van de bevolking niet echt aan.

Ik heb ook geconstateerd dat men het nodig vond om de ouverture van Brussel 2000 in te zetten in het koninklijk paleis. Als lid van de raad van bestuur van de VZW had ik de eer daar aanwezig te kunnen zijn. Ik vond dit een bijzonder vreemd begin en een vreemde locatie voor een cultureel jaar. Het koninklijk paleis is nu niet bepaald een plaats waar de Brusselse bevolking zomaar alle dagen binnenvalt.

Er zijn nog andere schoonheidsfoutjes, waaronder het ondoorzichtige communicatiebeleid. De reacties van de pers bij de voorstelling van het programma enkele weken geleden, waren veeleer flauw te noemen. Wat een stadsproject moest worden, blijkt uit te draaien op een louter artistiek project. Gezien de omvang van de ter beschikking gestelde middelen, is dit bijzonder jammer.

Sta mij toe nog even de link te leggen met de politieke toestand in Brussel. Alle politieke verantwoordelijken die in Brussel iets in de pap te brokken hebben, hebben zich in een VZW verenigd, en hebben middelen vrijgemaakt om een project op poten te zetten. Als dit project nu enkel bij een heel beperkt deel van de bevolking aanslaat, is dit koren op de molen van degenen die de kloof tussen burger en politiek proberen te misbruiken. We mogen de cultuur als mobiliserend project voor de gemeenschap om kloven te dichten, niet onderschatten !

Is de minister van oordeel dat een nauwe samenwerking en permanente dialoog met de sociale en culturele projecten uit de hele stad een belangrijke voorwaarde zijn voor het welslagen van Brussel 2000 ? Is de minister op de hoogte van de problemen die ik zonet heb geschetst ? Erkent hij deze problemen ? Heeft de minister nog concrete initiatieven genomen met betrekking tot Brussel 2000 om meer dialoog en communicatie te realiseren tussen de organisatoren, het werkveld en de hele Brusselse bevolking ?

Voor alle duidelijkheid wens ik tot slot uitdrukkelijk te stellen dat het geenszins mijn bedoeling is het project te desavoueren. Men mag mij niet van nestbevuiling beschuldigen. Het is evenmin mijn

bedoeling een politieke greep te krijgen op het programma.

Ik vind het wel verkeerd dat er een de facto abdicatie zou zijn van de politieke wereld. Minister-president Simonet antwoordde mij immers dat de VZW het moet doen, en dat de politici er hun handen van af moeten houden. Voor de programmatie begrijp ik dit, maar niet voor de communicatie. Ik zie regelmatig advertenties in weekbladen en af en toe een affiche, maar ik denk dat deze voor veel mensen slecht herkenbaar zijn. Wanneer men de Brusselaars zou vragen wat Brussel 2000 betekent, zouden ze waarschijnlijk zeggen dat het om een kartellijst gaat voor de gemeenteraadsverkiezingen, en niet om een cultureel project voor de Europese hoofdstad.

Het enthousiasme in Antwerpen was veel groter. Ook in Antwerpen is er een moeilijke periode aan het project voorafgegaan. In Antwerpen werd een zo groot mogelijk deel van de bevolking bij het project betrokken. In Brussel zou dat ook moeten gebeuren, met inbegrip van de twee grote culturen die in Brussel aanwezig zijn : de Vlaamse en de Franse. Ook het multicultureel aspect van de veelkleurige identiteit van Brussel moet naar voren komen. Mijnheer de minister, vindt u dat dit voldoende tot uiting komt in de communicatie ?

De voorzitter : De heer Lootens-Stael heeft het woord.

De heer Dominiek Lootens-Stael : Mijnheer de voorzitter, de heer Gatz zei dat deze interpellatie werd gehouden in het Brussels parlement en in de VGC. Het is zijn goed recht interpellaties te houden op de beschikbare fora. Ik heb dat in het verleden ook altijd gedaan, en zal dat in de toekomst blijven doen. Ik ben in het verleden reeds tussenbeide gekomen, en zal mijn betoog dan ook niet herhalen. Ik wil wel kort enkele problemen aankaarten.

Ten eerste is er een gebrek aan openheid en een te kleine controlemogelijkheid voor de parlementen op de VZW. De parlementsleden moeten waken over de goede besteding van de centen van de belastingbetaler. We weten echter zeer weinig over de VZW. We hebben niet eens het programma gekregen. Ik heb dat via derden bemachtigd.

Nochtans blijkt controle noodzakelijk te zijn. Er waren immers een aantal wantoestanden bij het organiserend comité, zoals een aantal ontslagen. Ik heb mijn vraag reeds gesteld in de VGC en het Brussels parlement. Aangezien ik nooit een ant-

Lootens-Stael

woord heb gekregen, herhaal ik mijn vraag in deze commissie. Wat is de kostprijs van de verschillende ontslagen die er zijn gevallen ? Welke meerkosten heeft dat veroorzaakt ?

Ten tweede werd hier een unieke kans gemist om Brussel internationaal te profileren met de troeven die de stad bezit. Men kon een programma in elkaar steken dat de specifieke kenmerken van Brussel benadrukt, maar het omgekeerde is gebeurd. Er werd een programma in elkaar gebokst dat omwille van zijn internationale profilering door elke West-Europese stad kan worden gebracht.

Mijnheer de minister, ik vrees dat het juist de bedoeling is de Brusselse identiteit, die historisch Vlaams is, zoveel mogelijk naar de achtergrond te verwijzen. Een aantal Franstalige politici die in Brussel de macht in handen hebben, kunnen het nog steeds niet verkroppen dat Brussel ondanks de verfransing van een groot deel van de bevolking, nog steeds een Vlaamse stad is. Liever dan dit te moeten toegeven, hebben ze Brussel 2000 verdrongen in een multicultureel en internationaal bad.

Het doorgedreven gebrek aan Brusselse profilering is niet alleen ons opgevallen, maar ook de regering van de Franstalige Gemeenschap. In Le Soir van 19 oktober lasen we dat deze regering haar vertegenwoordiger in de raad van bestuur van de VZW de opdracht heeft gegeven te protesteren tegen het gebrek aan zichtbaarheid van Franstalige projecten. Deze ongerustheid aan Franstalige kant neemt niet weg dat de enkele evenementen die wel degelijk verwijzen naar de actuele Brusselse context, meestal initiatieven zijn die het zogenaamde Franstalige karakter van Brussel benadrukken. De Franstaligen kunnen verhoudingsgewijze niet klagen, de Vlamingen des te meer.

Mijnheer de minister, ik wil op mijn beurt, met nog veel meer reden dan de regering van de Franstalige Gemeenschap, mijn ongerustheid en verontwaardiging uiten over het gebrek aan zichtbaarheid van de Nederlandstalige projecten en het nagenoeg volledig ontbreken van projecten die het Nederlandstalig karakter van Brussel en de Nederlandstalige oorsprong van de stad in het daglicht stellen. De heer Gatz acht het absoluut niet nodig dat de Vlaamse volksraad aan bod komt. Ik vind het daarentegen absoluut noodzakelijk dat de historische troeven van Brussel als Vlaamse stad worden uitgespeeld.

Mijnheer de minister, hebt u uw vertegenwoordigers in de raad van bestuur van de VZW de opdracht gegeven te zorgen voor een sterker Vlaams en dus ook Brussels profiel van dit evenement ? Hoe zal de controle van de parlementsleden in de toekomst worden verbeterd ? Kunt u meedelen wat de meerkosten zijn van de valse start van het initiatief ?

De voorzitter : De heer Vandenbossche heeft het woord.

De heer Walter Vandenbossche : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, ik sluit me grotendeels aan bij de interpellatie van de heer Gatz. Ik wil u wel nog iets voor de voeten gooien. Ik verneem dat de Vlaamse Gemeenschap haar verbintenissen financieel is nagekomen, maar dat de Franse Gemeenschap dat nog niet heeft gedaan. Hoe komt dit ? Welke houding zult u aannemen als de Franstaligen hun verbintenissen niet nakomen ? Welke gevolgen heeft dit voor Brussel 2000 ? Ik vrees dat we verglijden naar een reus met lemen voeten, met alle mogelijke gevolgen.

De voorzitter : Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux : Mijnheer de voorzitter, collega's, de interpellatie van de heer Gatz is voor mij niet zo prettig. Ik wil niet uitweiden over de zwakheden van Brussel 2000. De titel van Europese cultuurstad is voor Brussel een unieke kans voor de verbetering van haar imago. Brussel staat te vaak alleen maar bekend als grijze kantoorstad met weinig bruisend cultuurleven, wat een onrecht verwijt is. Het is vanzelfsprekend de plicht van de Vlaamse Gemeenschap en van mij als minister van Cultuur om de voorbereiding van dit belangrijk cultureel evenement, waaraan wij als Vlaamse Gemeenschap 162 miljoen frank hebben besteed, kritisch en aandachtig op te volgen.

De verwachtingen zijn hooggespannen. Mijn eerste bedenking is dat ze misschien wel te hooggespannen zijn. Het uitwerken van een cultuurproject met een beheersstructuur van niet minder dan acht overheden, is geen sinecure. Het is daarom niet zo eenvoudig om de vergelijking te maken met Antwerpen of de gedegen voorbereiding in Brugge. De betrokkenheid van acht overheden maakt de zaak er niet eenvoudig op.

Het eerste voorbereidingsjaar ging bovendien gepaard met heel wat spanningen. Mijnheer Lootens-Stael, ik zal laten nakijken en u laten weten hoeveel die ontslagen hebben gekost.

Anciaux

Ik wil er op wijzen dat niettegenstaande de spanning er toch een interessant programma tot stand is gekomen. Ik ben het niet eens met de stelling dat het programma te veel weg heeft van een festival. Doorheen de ruim 300 initiatieven loopt wel degelijk een stedelijke rode draad. Ik verwijs naar het project van de stadsverhalen, de bal moderne in de negentien gemeenten, projecten in de achtergestelde buurten door initiatieven als recycle art en citymind, een reeks Afrikaanse ontmoetingen, en dergelijke meer.

Ik zou jullie echter iets wijsmaken, als ik niet zou toegeven dat de heer Gatz met zijn interpellatie de vinger op de wonde heeft gelegd. Er is een ondermaatse communicatie en promotie van het cultuurjaar.

Het probleem was mij inderdaad niet onbekend. De afgevaardigden van de Vlaamse Gemeenschap in de raad van bestuur van de VZW Brussel 2000 hebben bij herhaling aangedrongen op het uitwerken van een communicatiestrategie. Ik zit zelf in de raad van bestuur, maar omwille van mijn uitdrukkelijke wil om als minister van Cultuur geen partijminister te zijn, laat ik mij vertegenwoordigen door de man die het daarvoor al deed, de heer Weckx, die tot mijn spijt niet tot mijn partij behoort. De continuïteit werd daardoor gewaarborgd.

Mijnheer Lootens-Stael, het is volgens mij niet goed en zelfs verwerpelijk dat politieke partijen zich bemoeien met culturele programmatie. De geschiedenis leert ons dat dat in het verleden inderdaad is gebeurd. Cultuur werd als politiek product bekeken, en als een instrument gebruikt voor politieke boodschappen. Ik hoop dat de grote meerderheid van het Vlaams Parlement het er mee eens is dat wij initiatiefruinte moeten creëren voor culturele vrijheid. We mogen geen vormen van censuur of staatscultuur opleggen.

Bij herhaling heeft de Vlaamse Gemeenschap er bij monde van haar vertegenwoordigers op gewezen dat er een heel slechte communicatiestrategie is. We moeten helaas vaststellen dat dit tot op heden nauwelijks effect heeft gehad. De stilte is inderdaad oorverdovend. Op vier maanden van de start van het cultuurjaar is het nog steeds wachten op de eerste promotiefolder, een algemeen groen inlichtingentelefoonnummer, een automatisch ticketsysteem, enzovoort.

Het is meer dan spijtig dat de dialoog met het werkveld stil lijkt te zijn gevallen. Dat is spijtig

omdat juist dat werkveld een groot enthousiasme heeft getoond. De heer Gatz heeft dit beter opgevolgd dan ik, maar ook ik heb dat gevoeld. Het enthousiasme in het begin was zeer groot, en die samenwerking is grotendeels stilgevallen.

Het was twee jaar geleden nochtans allemaal goed begonnen met de hoorzittingen, waar de heer Gatz naar heeft verwezen en waar 1.500 Brusselaars aan deelnamen. Een project als Brussel 2000, waarbij het hele stadsgewest is betrokken, kan maar slagen indien het in dialoog en samenwerking tot stand komt, en niet boven de hoofden van de Brusselaars heen.

Laten we hopen dat de organisatie van vijf open debatten onder het thema Brussel 2000 in de Sint Gorikshallen vanaf 8 november een kentering inhoudt. Ik hoop ook dat de Vlaamse sociale en culturele werkers daaraan talrijk en actief zullen deelnemen. De woordvoerder van de Louis Paul Boonkring had gelijk toen hij zei dat ook het werkveld in slaap is gevallen. Het gaat niet om een eenzijdig proces.

Het komt in de eerste plaats aan het organisatie-team van Brussel 2000 toe om de dialoog en de communicatie te verbeteren. Ik wil mijn verantwoordelijkheid echter niet afschuiven. Ik zal er zelf of via mijn vertegenwoordiger bij de voorzitter van de raad van bestuur van Brussel 2000 op aandringen om tijdens hun volgende vergadering een grondig debat te voeren over de communicatie van Brussel 2000. Ik wil ook een duidelijk overzicht krijgen van de bestemmingen van de bijna 200 miljoen frank die specifiek werd verstrekt voor communicatie en promotie. Ik zal de commissie daarvan op de hoogte houden.

De heer Vandebossche had een vraag over de verbintenissen van de Franse Gemeenschap. Tijdens de laatste raad van bestuur van Brussel 2000 werd dit probleem uitdrukkelijk behandeld. Dit is inderdaad een probleem. De opgenomen verbintenissen werden nog helemaal niet nagekomen. De Vlaamse Gemeenschap heeft de VZW laten weten dat het onmogelijk is het totaalbedrag te storten zolang geen uitdrukkelijk begin werd gemaakt met de verbintenissen van de Franse Gemeenschap. Dit is immers onverantwoord.

De heer Lootens-Stael verwijst terecht naar de Franse Gemeenschap, die heeft gewezen op een gebrek aan Franstalige projecten. Hij maakt die opmerking tot de zijne, of heb ik dat verkeerd begrepen? (*Opmerking van de heer Dominiek Lootens-Stael*)

Anciaux

Dat is een boeiende redenering, maar het is mogelijk dat zij alleen een reden hebben om te klagen.

De heer Dominiek Lootens-Stael : Ik heb het programma gezien !

Minister Bert Anciaux : U hebt niet ontkend dat de Franstaligen reden hebben om te klagen over het feit dat er te weinig Franstalige projecten zijn. Ik heb al algemeen geantwoord dat de politieke wereld niet mag ingrijpen in de programmatie. De Vlaamse Gemeenschap moet er echter wel op toezien dat in het geheel van Brussel 2000 de Vlaamse inbreng en uitstraling aanwezig is. Daar kijken we zeker op toe. Ik zal uiteraard niet treuren om een overwicht aan Vlaamse uitstraling.

Een andere vraag ging over de link met de stad. Het antwoord daarop is zowel positief als negatief. Ik ben het ermee eens dat het in hoofdzaak een artistiek project is geworden, en minder een stadsproject. De link met de stad is misschien te weinig aanwezig, maar ik hoop dat dit kan wijzigen als de communicatie tussen de VZW en het werkveld wordt hersteld. Dit moet aanleiding geven tot extra activiteiten.

Ik doe geen uitspraak over de ontvangst op het koninklijk paleis.

Ik vind het persoonlijk positief dat de Vlaamse Gemeenschap vanuit een zelfzekerheid en vanuit haar eigenheid partner is in een multicultureel bad. Het is juist een uitdaging voor de Vlaamse Gemeenschap en de Nederlandse cultuur om in positieve botsing met andere culturen een meerwaarde te geven aan de eigen uitstraling.

Tot slot is het mijn uitdrukkelijke bedoeling om de zeer goed werkende Nederlandstalige regionale televisiezender TV Brussel in te schakelen bij de promotie en uitstraling van Brussel 2000. De eerste gesprekken daarover vonden al plaats.

De voorzitter : De heer Lootens-Stael heeft het woord.

De heer Dominiek Lootens-Stael : Mijnheer de minister, u zegt dat de politiek de programmatie niet mag bepalen. U hebt natuurlijk gelijk, ik heb het tegendeel ook nooit beweerd. Ik stel wel vast dat het comité dat met de organisatie van het project is belast, politiek werd samengesteld. Deze keuze bepaalt de richting van de programmatie onrechtstreeks.

Een van de grote problemen van dit evenement is dat de heer Palmer, een vreemdeling, aan het hoofd ervan werd geplaatst. Dat is een probleem : die man kan niet dezelfde voeling hebben met de Brusselse specificiteit als een echte Brusselaar. Dit kan hem niet worden verweten, maar is de schuld van de politici die hem deze taak hebben opgedragen.

De Franstaligen hebben gelijk als zij zeggen dat er te weinig Franstalige projecten werden opgenomen in de programmatie. Wij hebben a fortiori nog meer gelijk als we vragen om uw gezant in het comité te laten aandringen op meer Vlaamse projecten, want die zijn er nog veel minder.

Het is een feit dat men niet van de gelegenheid heeft gebruikgemaakt. Dat had gekund als men een Brusselaar aan het hoofd van de organisatie had geplaatst.

De heer Walter Vandenbossche : Een Brusselaar met een Nederlandstalig of een Franstalig paspoort ?

De heer Dominiek Lootens-Stael : U kunt ermee lachen, mijnheer Vandenbossche, maar intussen zijn we wel in een toestand verzeild waar de Brusselaar niet weet wat Brussel 2000 voorstelt, dat hij niet is betrokken bij de zaak en zich niet bij de zaak betrokken voelt. Sommigen denken dat het om een kartellijst voor de gemeenteraadsverkiezingen gaat ; anderen denken dat het over de millenniumbug gaat. Het is alleszins een feit dat de Brusselaar niet is betrokken bij de zaak, en dat is ook het geval voor de Vlaming die de zaak wel mag mee betalen. Dat is allemaal het gevolg van de politici, die het organiserend comité hebben aangeduid en zo onrechtstreeks de programmatie hebben beïnvloed. Ik zeg niet dat politici de programmatie moeten bepalen, maar in de praktijk doen ze dat onrechtstreeks en ten dele toch.

Wat mij betreft, mogen de politici er wél over waken dat de belastingbetaler, die het project betaalt, bij dat project wordt betrokken en zich erin herkent. Ik vrees dat de Brusselse en de Vlaamse belastingbetaler niet is betrokken bij de zaak, en er zich niet voor interesseert. Als u hem zou vragen of hij daartoe wenst bij te dragen, zal het antwoord negatief zijn. De fout is gemaakt door de politici en niet door de organisatoren, die uiteindelijk slechts uitvoeren wat hen is opgedragen.

De voorzitter : Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux : Ik heb reeds op enkele tegenstellingen in uw betoog gewezen, mijnheer Lootens, en moet dat hier opnieuw doen. Het is de taak van de gemeenschap en bijgevolg van de politici – dat laatste is voor mij geen vies woord – om te zorgen voor een evenwichtige organisatie. Anderzijds lijkt het me een beetje tegenstrijdig dat volgens u politici zich niet moeten mengen met de programmatie, maar u zegt niets over diegene die verantwoordelijk is voor de programmatie. Hebt u een opvatting over wie de intendant moet zijn ? Welke politieke kleur moet hij hebben, of welke huidskleur ? Ik ben ervan overtuigd dat de Vlaamse Gemeenschap mee moet zorgen voor een correct verloop. Voorts moeten we ervoor waken dat diegenen die het programma moeten uitwerken, de nodige ruimte krijgen om creatief te zijn.

Ik blijf er wel bij dat de interpellatie van de heer Gatz ten dele de vinger op de wonde heeft gelegd.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Pieter Huybrechts tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Stedelijk Beleid, Huisvesting en Brusselse Aangelegenheden, over het Jakob Smitsmuseum in Mol

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Huybrechts tot de heer Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Stedelijk Beleid, Huisvesting en Brusselse Aangelegenheden, over het Jakob Smitsmuseum in Mol.

De heer Huybrechts heeft het woord.

De heer Pieter Huybrechts : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, u weet ongetwijfeld dat er vrij strenge voorwaarden zijn om als museum erkend te worden en dat te blijven. Het Jakob Smitsmuseum in Mol is daar op dit ogenblik het slachtoffer van. De provinciale adviescommissie heeft over het Jakob Smitsmuseum aanvankelijk een negatief advies uitgebracht. Dat leidde tot een weigering van de erkenning. Gelukkig zijn er nadien constructieve gesprekken met de provinciale museumconsulent geweest. Om als museum erkend te worden en vooral te blijven, moet het museum voldoen aan een achttal voorwaarden. Zo moet het museum onder meer beschikken over een aangepaste personeelsformatie, en personeel met een voldoende opleidingsniveau.

Volgens punt 5 van het decreet moeten er voldoende garanties zijn dat de verzameling en de museale bestemming ervan in de toekomst blijven voortbestaan. Voor het Jakob Smitsmuseum betekent dat dat het minstens over een halftime conservator moet kunnen beschikken en een huurovereenkomst voor de komende negen jaar moet kunnen voorleggen. Vermits het museum niet of nog niet aan deze vereisten voldoet, dreigt het de levensnoodzakelijke subsidies te verliezen.

Nu zouden de minister, het gemeentebestuur van Mol en de vrienden van het Jakob Smitsmuseum bereid zijn om de nodige inspanningen te leveren opdat het museum nog dit jaar een nieuwe aanvraag zou kunnen indienen. Daarom kan een overgangperiode voor het museum een oplossing bieden. Het museum behoudt dan zijn levensnoodzakelijke subsidies en andere voordelen, maar levert ondertussen de nodige inspanningen om zich in regel te stellen met de gevraagde erkenningsvoorwaarden.

Daarom, mijnheer de minister, stel ik volgende vragen. Bent u bereid om zo een overgangperiode toe te staan, indien deze tenminste nog nodig is ? Hebt u ondertussen de nodige initiatieven genomen ?

De voorzitter : De heer Van Duppen heeft het woord.

De heer Jan Van Duppen : Het verheugt me als volksvertegenwoordiger van de SP in de regio Turnhout dat het Vlaams Blok zich bemoeit met het Jakob Smitsmuseum. Het is algemeen bekend dat Jakob Smits van Nederlandse afkomst was en als vreemdeling in de streek geen hoge dunk had van het Vlaams nationalisme.

De heer Pieter Huybrechts : Mijnheer Van Duppen, is dit nu nodig ? Blijf toch consequent.

De heer Jan Van Duppen : Ik probeer consequent te blijven. Jakob Smits had bovendien als kunstenaar een faam opgebouwd die niet echt getuigde van een diepgewortelde Vlaamse aard. We sluiten ons echter aan bij de vraag van de heer Huybrechts, omdat hij gelijk heeft. Dit is een ernstige zaak. Het gaat echter niet over het feit dat door het negatieve inspectieverslag het museum zijn erkenning en subsidies is kwijtgeraakt. Die subsidies zijn trouwens erg beperkt voor een dergelijk museum. Het gaat maar over enkele tienduizenden frank.

Dit museum en tal van andere kleine musea zouden in geval van een negatief inspectieverslag, maar wanneer ze toch inspanningen willen doen

Van Duppen

om te voldoen aan de voorwaarden, een periode van twee jaar moeten krijgen om zich in regel te kunnen stellen. In die periode kunnen de subsidies dan eventueel worden teruggeschroefd, maar moet er een oplossing worden gezocht voor het probleem van de fiscale attesten.

Zoals u weet zijn veel van die kleine musea voor de uitbouw van hun collectie en voor allerlei initiatieven volledig afhankelijk van sponsoring. Wanneer echter de voorwaarden om voor dergelijke sponsoring fiscale attesten te kunnen afleveren, gekoppeld worden aan erkenning en subsidiëring – ook al zijn die subsidies erg beperkt – dan is dat de doodsteek voor hen. Daarom vragen we om een toelichting in verband met de koppeling van de erkenning aan fiscale attesten. Overweegt u in die zin een aanpassing van het decreet door te voeren ?

De voorzitter : Mevrouw Van Hecke heeft het woord.

Mevrouw Mieke Van Hecke : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, het museumdecreet is tijdens de vorige legislatuur met unanimité goedgekeurd. Het uitgangspunt van dit decreet was zeer belangrijk. De middelen waren beperkt. Het blijft dan ook een probleem dat musea veel te weinig middelen hebben, niet alleen voor hun werking maar ook voor het conserveren van hun stukken. We hebben dan ook uitdrukkelijk gekozen voor een echelonnering van de verantwoordelijkheid.

Vandaag echter lees ik in de vraag om uitleg dat het gemeentebestuur bereid is om de nodige inspanningen te leveren om aan de erkenningsvoorwaarden te voldoen. Met het museumdecreet hebben we er uitdrukkelijk naar gestreefd dat kleinere initiatieven in deze materie – ongeacht of het over een kunstenaar gaat of over een museum dat de plaatselijke volkscultuur probeert in stand te houden – gedeeltelijk worden gefinancierd door de Vlaamse Gemeenschap. Uiteraard worden daartoe vrij strenge kwaliteitsnormen gehanteerd. Beschikt bijvoorbeeld een museum dat geen halftijdse conservator in dienst heeft, over de nodige werking en uitstraling ? Er worden ook een aantal voorwaarden gesteld in verband met de publiekswerking. Beschikt het museum over voldoende kwaliteitsvolle gegevens opdat Vlaanderen daar een deel van zijn middelen zou aan besteden ? In die zin hebben we in het museumdecreet uitdrukkelijk geen overgangperiode gewild. De financiering van kleinere initiatieven was evenmin de finaliteit van het decreet.

De voorzitter : De heer Van Dijck heeft het woord.

De heer Kris Van Dijck : Evenals de vorige sprekers ben ik van mening dat de geschiedenis van het museumdecreet niet onbelangrijk is. Wanneer over dergelijke decreten wordt gestemd, gaan we doorgaans niet over een nacht ijs. We overwegen de mogelijke keuzes en respecteren derhalve de regelgeving.

Er bestaat inderdaad een echelonnering voor de musea. Ik wil het onderwerp even loskoppelen van het Jakob Smitsmuseum. Er zijn tal van musea die met dit probleem worden geconfronteerd. Er moeten dan ook keuzes worden gemaakt. Wanneer een museum ervoor opteert te voldoen aan bepaalde criteria om op het Vlaams niveau mee te spelen, dan is dat zijn eigen keuze.

Het Jakob Smitsmuseum is voor de streek een belangrijk museum. Er wordt enorm veel werk verricht door tientallen vrijwilligers die echter niet voldoen aan de criteria. Desondanks blijft onze fractie deze criteria verdedigen. Zo leggen we bijvoorbeeld ook normen op aan scholen wanneer deze geld van de overheid willen krijgen. We mogen dus eisen stellen.

Ik stel echter vragen over de erkenning en de subsidiëring van de musea. Daar bevindt zich immers een spanningsveld. Een erkend museum kan giften fiscaal aftrekken. Dit is vooral voor kleinere musea zeer belangrijk. Kleinere musea werken immers vooral met giften. De inkomsten van het museum zijn natuurlijk veel breder dan de subsidiëring van de Vlaamse overheid. De gemeente Mol heeft zich ertoe verbonden aan bepaalde criteria te voldoen. Dat zal niet moeilijk zijn want het museum is in een pand van de gemeente gehuisvest. Een huurovereenkomst van negen jaar is op een paar dagen in orde. Men heeft zich geëngageerd om een halftijds conservator aan te werven. Volgens mij moeten we de problematiek eerder breder bekijken dan ons louter op het Jakob Smitsmuseum toe te spitsen. Ik ben het volkomen eens met het bestaande decreet maar er moet toch duidelijkheid komen over de subsidiëring en erkenning. Als we de erkenning iets langer zouden kunnen aanhouden, zou dat de Vlaamse overheid geen frank kosten, maar dat zou wel de lokale musea de kans bieden om orde op zaken te stellen of om keuzes te maken met betrekking tot de richting die ze in de toekomst willen opgaan.

De heer Jos Stassen, voorzitter : Mijnheer Van Dijck, u werpt een belangrijke vraag op : welk criterium gebruikt de federale overheid voor het er-

Voorzitter

kennen van de fiscale aftrekbaarheid van bepaalde giften. Wordt de erkenning als criterium gebruikt, of de subsidiëring, of het feit dat men een museum heeft? Dat is een belangrijke vraag.

De heer Kris Van Dijk : Eventueel ook de loskoppeling van erkenning en subsidiëring.

De voorzitter : Dat staat in het decreet ingeschreven. Het is misschien niet duidelijk in de federale beoordeling, maar dat is een vraag voor de minister.

Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux : Mijnheer de voorzitter, collega's, de bijkomende vragen die hier zijn gesteld, zijn zeer fundamenteel, maar ik wil eerst op de vragen van de heer Huybrechts antwoorden. Uw vraag over de levensnoodzakelijke subsidies en het gemis eraan, berust volgens mij op een misverstand. Maar misverstanden zijn er om uitgeklaard te worden.

Ik overloop een aantal jaren en geef u enkele cijfers mee. In 1990 kreeg het Jakob Smitsmuseum 23.000 frank, waarbij toen nog een buitengewone subsidie van 10.000 frank kwam. In 1991 bedroeg de gewone subsidie 55.000 frank, in 1992 was dat 61.000 frank. In 1993 was de gewone subsidie 35.000 frank. Toen is er bijzondere subsidie toegekend van 144.000 frank, specifiek voor aankoop. In 1994 bedroeg de gewone subsidie 22.000 frank, en in 1995 18.000 frank. In 1996 was dat 35.000 frank, in 1997 80.000 frank en in 1998 79.000 frank. In 1997 is er een specifieke buitengewone subsidie verleend van meer dan 200.000 frank voor beveiligingsapparatuur, namelijk videobewaking.

Ik geef deze cijfers om u duidelijk te maken dat de werkingssubsidies tussen 1990 en 1998 variëren tussen 18.000 frank en 80.000 frank. Ik denk absoluut niet dat dit de levensnoodzakelijke subsidies zijn waar u over spreekt, maar ik denk dat het hier om een algemeen misverstand gaat, dat zeker niet alleen bij u bestaat.

Voor bijzondere projecten werden twee keer subsidies toegekend, namelijk voor de aankoop van een werk van Jakob Smits – 'De wasvrouw' – en voor beveiligingsapparatuur. De gewone subsidies bedragen maximaal 40 percent van de geraamde werkingskosten voor het lopende jaar. Meestal lag dat een heel pak lager. De werkingskosten behoren tot de laagste van alle gesubsidieerde musea. Zoals u

wellicht weet, bedragen de buitengewone subsidies voor projecten maximaal 60 percent van de totale kostprijs van een project. In hoeverre deze uitgaven een professionele museumwerking weerspiegelen, kan ernstig in vraag worden gesteld. Dat is de stand van zaken op het ogenblik van de aanvraag tot erkenning van het nieuwe museumdecreet. Zoals hier terecht als is gesteld, voorziet dit nieuwe museumdecreet niet in een overgangsfase.

Ik kom terug op uw tweede vraag. Voor de evaluatie van een aanvraag tot erkenning en indeling steunt de beoordelingscommissie, zoals het decreet stipuleert, op de verslagen en de bezoeken ter plaatse van de administratie en de provincie. De beoordelingscommissie Musea sloot zich na grondig onderzoek en bespreking tijdens de vergadering van 9 maart 1999, unaniem aan bij de conclusie van de bevinding van de provincie en de administratie en adviseerde de aanvraag van het Jakob Smitsmuseum negatief voor de erkenning, conform de bepalingen van het decreet.

De toezegging van de aanwerving van een conservator lost zelfs de formele tekortkomingen nog niet op. Er blijft immers onduidelijkheid over de formeel gevraagde garanties omtrent zowel het gebouw als de collectie zelf. Ook los hiervan stelt de huisvesting een probleem omwille van de beperkte ruimte. De beoordelingscommissie adviseerde de vorige minister van Cultuur Luc Martens om de werking en inzet van de vrijwilligersvereniging uitdrukkelijk en positief te waarderen. Het Jakob Smitsmuseum beschikt inderdaad over een zeer actieve en hoog gewaardeerde vrijwilligersvereniging. De beoordelingscommissie is evenwel niet de mening toegedaan dat deze werking zich reeds op een professioneel niveau bevindt zodat een regionale indeling in het onmiddellijk vooruitzicht wordt gesteld.

Zelfs indien het museum zou voldoen aan de erkenningsvoorwaarden aangaande het minimum personeelsbestand, de huisvesting en de collectie, zoals aangehaald in de vraag van de heer Huybrechts, is niet voldaan aan de voorwaarde van een regionale indeling.

Uw derde vraag dan : om musea te begeleiden in de overgang naar het museumdecreet werden diverse instrumenten ingezet. Eén ervan is het consultantschap. Museumconsulenten hebben als opdracht het verlenen van advies en het geven van voorlichting aan musea, het verzorgen van opleiding en vorming, het initiëren en begeleiden van projecten en het plegen van overleg met alle betrokkenen. De nog niet erkende musea kunnen ge-

Anciaux

bruik maken van de ondersteuning van de museumconsulenten en participeren aan alle mogelijke initiatieven die door hen maar ook door de Vlaamse museumvereniging worden opgezet. Eén van de doelstellingen van het nieuwe museumdecreet is ook het stimuleren van de onderlinge samenwerking tussen musea. Ik suggereer het Jakob Smitsmuseum dat het nuttig zou kunnen zijn om voor bepaalde aspecten van zijn werking, zeker wat het wetenschappelijk onderzoek betreft, aansluiting te zoeken bij een groter museum. In deze mogelijkheid is voorzien. Men kan ook tot fusie overgaan.

Het Jakob Smitsmuseum kan, gebruikmakend van het door de Vlaamse Gemeenschap gecreëerd instrumentarium en aan de hand van de opgestelde adviezen, vanzelfsprekend opnieuw een realistische aanvraag tot erkenning indienen.

Wat de bijkomende vragen betreft, is terecht aangebracht dat de hoofdbedoeling van het nieuwe museumdecreet niet is om alle mogelijke musea die in Vlaanderen aanwezig zijn, door de Vlaamse Gemeenschap te subsidiëren. Dat doet geen afbreuk aan de waarde die musea kunnen hebben, maar er zijn heel strenge voorwaarden gesteld. Ik ben niet van plan om daarvan af te wijken of de normen te versoepelen, want dat zou ingaan tegen de uitdrukkelijke wil die de decreetgever naar voren heeft gebracht. Toch hebben we, als het parlement het zal goedkeuren, voorzien in een forse verhoging van middelen voor de begroting 2000. We zullen zien of we hierover een akkoord zullen bereiken. Maak u echter geen illusies : zelfs een forse verhoging van de middelen zal nog maar net voldoende zijn om eindelijk de erkende musea gewoon te laten overleven en een beetje ruimte te geven. Zelfs een quasi verdubbeling van de middelen zal geen luxe zijn.

Vervolgens werd de problematiek aangekaart van de koppeling van erkenning aan de fiscale attesten. In de mij toegestuurde vraag om uitleg waarnaar werd verwezen, werd daar niets over gezegd. Ik heb dit ook niet in detail uitgeplozen. Ik ben wel al met het probleem geconfronteerd. Ik ben er in elk 100 percent zeker van dat de erkenning niet afhankelijk is van subsidiëring.

Anderzijds moeten we hier meer duidelijkheid in brengen, want de fiscale attesten zijn een federale bevoegdheid. De facto heb ik tot vandaag als minister van Cultuur geen weet van afwijkingen, zeker niet voor verenigingen die reeds een erkenning hadden. De minister van Cultuur kan vragen

dat een vereniging een fiscale vrijstelling behoudt, maar ik heb geen weet van afwijkingen in het verleden. Hoewel dit in de praktijk gebeurt, is dit geen wettelijke regel. Uiteindelijk doet het federale niveau wat het wil.

Ik ben er echt niet van overtuigd dat door het volledig wegvallen van de niet levensnoodzakelijke subsidies voor het Jakob Smitsmuseum automatisch ook de erkenning en fiscale vrijstelling wegvallen. De vrijstelling is wel niet mogelijk zonder erkenning. Ik zal dit laten uitklaren en een antwoord aan de voorzitter bezorgen.

De voorzitter : De heer Huybrechts heeft het woord.

De heer Pieter Huybrechts : Mijnheer de minister, alle beetjes helpen. Die subsidie is misschien niet van levensnoodzakelijk belang, maar waarom zou u haar niet toekennen als ze toch zo klein is ? Ik betreur dat u niet bereid bent een overgangsperiode in te lassen.

De heer Jos Stassen, voorzitter : Mijnheer Huybrechts, u doet er misschien goed aan het decreet eens na te lezen. Het werd trouwens ook door uw fractie goedgekeurd. We moeten de gevolgen samen dragen.

De heer Pieter Huybrechts : Er kan toch een uitzondering worden gemaakt.

De heer Jos Stassen, voorzitter : Op een decreet kan geen uitzondering worden gemaakt, tenzij met een nieuw decreet. We zijn dat niet van plan.

Bij wijze van uitzondering geef ik nog het woord aan mevrouw Van Hecke en aan de heer Vandebossche. Dit is immers een belangrijk debat.

Mevrouw Mieke Van Hecke : Mijnheer de voorzitter, ik wil het nog even hebben over de fiscale aftrekbaarheid. Als ik me goed herinner, is niet de erkenning maar wel de subsidiëring doorslaggevend. Ik dacht dat er kleine subsidies van 1.000 en 2.000 frank werden gegeven om de fiscale aftrekbaarheid mogelijk te maken. Dit had niets met een erkenning te maken. Men moet dus kunnen bewijzen dat men gesubsidieerd wordt en een gunstig advies van de Vlaamse Gemeenschap krijgen. Het zou niet slecht zijn dat het federale niveau zich voor bepaalde sectoren aan onze regelgeving aanpast, onder meer voor de fiscale aftrekbaarheid van bepaalde instrumenten uit ons museumdecreet.

De voorzitter : De heer Vandenbossche heeft het woord.

De heer Walter Vandenbossche : Mijnheer de minister, zowel de museumwereld als de politieke wereld vinden het huidige museumdecreet een grote verbetering. De bedoeling was de versnippering tegen te gaan bij de besteding van middelen. Het probleem is dat alle musea die onder dit decreet ressorteren, zich in dezelfde situatie bevinden als het Jakob Smitsmuseum. In het totaal van de museumuitgaven gaat het om een peulschil. Het SMAK krijgt bijvoorbeeld 6 miljoen frank uit het museumdecreet voor een investering van meer dan 450 miljoen frank die door de stad wordt gedragen.

Het beleid bepaalt niet eenduidig door wie de fiscale attesten moeten worden afgeleverd. In bepaalde gevallen hanteert men als criterium de vraag of er al dan niet sprake is van een nationale uitstraling. Er zijn grote musea die geen fiscale vrijstelling krijgen omdat de administratie vindt dat ze geen regionale of nationale uitstraling hebben. Dit parlement is niet bevoegd voor de criteria inzake fiscale vrijstelling, maar een eenduidige visie zou toch geen overbodige zaak zijn. Nu hangt alles eigenlijk af van de willekeur van degene die het attest toekent. Ik kan u voorbeelden geven waar in het ene geval wel een attest werd toegekend en in het andere niet. Het gaat dan wel niet over erkenning of subsidiëring. Uit het document dat ik heb gelezen, blijkt heel duidelijk dat voor het Jakob Smitsmuseum de niet-erkenning werd gebruikt om geen vrijstelling toe te kennen.

De heer Danny Vandenbossche : Het intrekken van de subsidie heeft dit wel degelijk tot gevolg. Het voorstel was om een zeer kleine symbolische subsidie te behouden in de overgangperiode om het fiscaal attest te kunnen verkrijgen.

De heer Jos Stassen, voorzitter : Volgens het decreet is dit niet mogelijk, maar de minister zal het laten natrekken.

Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux : Ik zal het navragen en tot een eenduidige regeling proberen te komen. Misschien kan deze aangelegenheid ook eens op de federale commissie Staatshervorming Costa worden bekeken.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Walter Vandenbossche tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Stedelijk Beleid, Huisvesting en Brusselse Aangelegenheden, over het Felix De Boeckmuseum

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Vandenbossche tot de heer Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Stedelijk Beleid, Huisvesting en Brusselse Aangelegenheden, over het Felix De Boeckmuseum.

De heer Vandenbossche heeft het woord.

De heer Walter Vandenbossche : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, ik zal mijn vraag eerst even situeren. Op 2 juni 1992 verschijnt Felix De Boeck voor notaris Dufaux. Felix De Boeck is het symbool van de Vlaamse authenticiteit van de Rand, de man die zich op een schitterende wijze heeft weten te handhaven tegen een Fransdol gemeentebestuur. Deze man verscheen voor een schenkingsakte voor de notaris en liet daarin drie fundamentele bepalingen opnemen. Ten eerste schonk hij aan de Vlaamse Gemeenschap 637 schilderijen. Ten tweede schonk hij aan de gemeente de grond, met de verbintenis hierop een gebouw op te richten. Ten derde duidde hij Jan De Kelver aan als hoofdverantwoordelijke van het museum en beheerder van de geschonken goederen. Wat er dan gebeurde, is een onbegrijpelijke vergissing. Het was niet de gemeente die het gebouw optrok, maar wel de Vlaamse Gemeenschap. Het is niet de Vlaamse Gemeenschap die kwam te beheren. In plaats daarvan werden een gebruiksrecht en een beheersovereenkomst overgemaakt aan de heer Calmijn, de franskiljonse burgemeester van Drogenbos, terwijl de heer De Kelver in de kou bleef staan. Ik was aanwezig bij de opening van dit museum. De heer Calmijn veroorloofde zich al meteen de vrijheid om de Vlaamse minister te counteren en op tweetalige wijze dit symbool eigendom te maken van de nieuwe Franstalige generatie in die faciliteitengemeente. Wat er dan plaatsvond, tot vandaag, is één grote en nooit geziene lijdensweg, de lijdensweg van mensen die de schenking en de nalatenschap van Felix De Boeck willen uitvoeren zoals voorzien. Daartegenover staat een Fransdol gemeentebestuur dat werkelijk alles in het werk heeft gesteld om zowel de letter als de geest van de wilsbeschikking van De Boeck ongedaan te maken.

Ik heb hier een proces-verbaal van een gerechtsdeurwaarder voor mij liggen. Dit document geeft in vijftien punten aan wat er allemaal niet kan in dat museum. Ik kan u hier bewijzen dat de ge-

Vandenbossche

bruiksovereenkomst van 1993 niet wordt gerespecteerd door de gemeente Drogenbos. Ik heb het hier over lampen, schilderijen, de lift, opbergruimten, faciliteiten voor rolstoelgebruikers enzovoort : alles wat maar kan worden tegengewerkt, wordt ook tegengewerkt door de gemeente Drogenbos. Ik kan u een anekdote vertellen waaruit blijkt dat zelfs aan Vlaamse volksvertegenwoordigers de toegang tot het museum wordt geweigerd door de heer Calmijn en zijn gemeentebestuur. Zo ver is het daar gekomen. Tijdens de vorige zittingsperiode heb ik uw voorganger hierover ondervraagd. Hij antwoordde dat hij dit zou laten onderzoeken. Vandaag echter maken een aantal berichten me ongerust. Niet alleen mij trouwens, maar ook iemand zoals Jan De Kelder, die is grootgebracht in de familie-De Boeck en in feite de morele zoon is van Felix De Boeck. Hij was tevens een schitterend leraar aan het Sint-Jan-Berchmanscollege : sommige Vlaamse volksvertegenwoordigers zijn mee gevormd door die man. Hij is op een bepaald ogenblik uit het lerarenambt gestapt om de wilsbeschikking van De Boeck uit te voeren.

Mijnheer de minister, we bevinden ons in deze non possumus-situatie. De vraag rijst hoe we dit denken op te lossen. Het gerucht doet de ronde dat er een nieuwe VZW in het leven zou worden geroepen, waarbij een derde van de beheersmandaten zou worden waargenomen door de Vlaamse Gemeenschap, een derde door de provincie Vlaams-Brabant en een derde door de Fransdolle bestuurders van de faciliteitengemeente, onder leiding van de heer Calmijn. Er zou geen plaats meer zijn voor diegenen die in de schenkingsakte van Felix De Boeck worden genoemd en heel deze strijd hebben geleverd, namelijk Jan De Kelder en de VZW De Vrienden van Felix De Boeck. Wat is de huidige stand van zaken ? Stemt u ermee in dat mensen die deze hele Vlaamse strijd hebben gevoerd niet eens zitting zouden hebben in het bestuur van deze VZW, terwijl dit net de wil was van Felix De Boeck ? Mijnheer Anciaux, ik wil u ook even testen. Hoe staat u als minister van VU&ID tegenover het feit dat franskiljon Calmijn of een van zijn discipelen in het schepencollege in die nieuwe VZW zouden zetelen en daar dus een machtspositie zouden hebben ? Zult u dit laten gebeuren ?

De voorzitter : Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux : Mijnheer de voorzitter, de vraag om uitleg van de heer Vandenbossche betreft een oude problematiek. In het verleden bestond daar reeds heel wat onduidelijkheid over. Het ver-

haal begint eigenlijk in 1972. Net als de heer Vandenbossche heb ik de heer De Boeck in mijn jonge jaren persoonlijk gekend. Reeds in 1972 schonk hij een zestigtal werken aan de Belgische staat, met daaraan een aantal voorwaarden gekoppeld. In 1988 schonk hij aan de gemeente Drogenbos zijn woning en aanpalende gronden, de meubels en de huisraad. Dat gebeurde met de bedoeling dit enerzijds als museum te handhaven en anderzijds een museum op te richten. In 1992 werden bij notariële akte inderdaad 637 schilderijen aan de Vlaamse Gemeenschap geschonken, wel degelijk met de bedoeling dat dit artistiek werk permanent ter beschikking zou worden gesteld van het publiek in het museum van Drogenbos.

Toch zijn er een aantal onduidelijkheden. Toen Felix De Boeck in 1988 die schenking deed aan de gemeente Drogenbos, gebeurde dat met de uitdrukkelijke voorwaarde dat de gemeente daar een volwaardig museum zou inrichten, in overleg met de VZW Vrienden van Felix De Boeck en met de testamentuitvoerder. Het nieuwe museumgebouw moest op het geschonken perceel worden opgericht. In 1992 schonk Felix De Boeck, zoals reeds gezegd, een heel deel van zijn collectie aan de Vlaamse Gemeenschap. De Vlaamse Gemeenschap verbond zich hiermee tot de uitvoering van de verbintenissen aangegaan door de gemeente Drogenbos. De Vlaamse Gemeenschap werd aangeduid als beheerder van de geschonken goederen in afwachting van het nieuw te bouwen museum.

Uiteindelijk heeft de Vlaamse Gemeenschap ruim 90 miljoen frank betaald om het gebouw op te richten. Het vreemde is dat de Vlaamse Gemeenschap toen een erfpachtovereenkomst aanging met de gemeente Drogenbos. Daarop kom ik straks nog terug, maar dit dossier is juridisch helemaal niet zo helder. Vanaf de ingebruikname van het nieuwe museum wordt in de schenkingsakte – en dus niet in het testament – de heer Jan de Kelder aangeduid als hoofverantwoordelijke van het museum en beheerder van de geschonken goederen.

De middelen die de gemeente via het investeringsfonds ontving waren ontoereikend om het zelf te bouwen, en dus heeft de Vlaamse Gemeenschap in 1992 een erfpachtovereenkomst afgesloten met de gemeente Drogenbos. Ze trad op als bouwheer van het nieuwe museum, en nadien sloot ze onmiddellijk een overeenkomst met de gemeente Drogenbos voor een gebruiksrecht. Daarin staat dat de gemeente het gebouw als museum inricht en exploiteert overeenkomstig de voorwaarden die zijn opgenomen in de schenking.

Anciaux

Mijnheer Vandenbossche, het zal u misschien verwonderen, maar ikzelf noch de administratie hebben enige kennis van de inhoud van het testament van Felix De Boeck, noch van de bepalingen, noch van de eventuele taken van de uitvoerder. Uit de schenkingsakte en de gebruiksovereenkomst blijkt wel dat de Vlaamse Gemeenschap niet wordt aangeduid als beheerder van het museum, maar dat deze taak wordt toevertrouwd aan de gemeente en de heer De Kelver. Dit is een beetje in tegenstelling met wat u vertelt.

De administratie beschikt over zeer weinig stukken met betrekking tot dit dossier. Er is een probleem gerezen tussen Jan De Kelver en de gemeente Drogenbos. De gemeente verwacht van de heer De Kelver dat hij uitvoering geeft aan opdrachten die de gemeente hem geeft. De heer De Kelver zegt dan weer dat hij er niets mee te maken heeft, want hij is aangesteld door de stichting. Naar mijn persoonlijke mening heeft hij daarin gelijk.

Via het kabinet van voormalig minister Martens werd een poging ondernomen om een verzoeningscommissie aan te stellen. Onder meer professor Dillemans maakte deel uit van die commissie. Er is een vermoeden – louter een vermoeden – dat professor Dillemans zou zijn aangeduid door Felix De Boeck om uitvoering te geven aan zijn testament. De administratie beschikt echter over geen enkel stuk om die stelling te staven. Dit dossier is bijna uitsluitend door het kabinet behandeld, en niet door de administratie. Daardoor zijn er natuurlijk zo weinig stukken.

In die verzoeningscommissie werd aan de heer De Kelver de opdracht gegeven een beleidsnota op te maken. De gemeente moest een functiebeschrijving uittekenen. Op 18 juni 1999 stuurde het kabinet een brief naar de administratie waarin staat dat de opvolgingscommissie bedankt wordt voor het werk en de goede zorg die ze had besteed aan de opdracht, die echter niet door de administratie was gegeven. In die brief staat ook dat het de bedoeling is het beheer en de uitbating van het museum toe te vertrouwen aan drie partners – de gemeente, de provincie en de Vlaamse Gemeenschap.

De administratie heeft heel wat bedenkingen bij een mogelijk medebeheerderschap van de Vlaamse Gemeenschap. Dat zou inderdaad nogal wat precedenten scheppen, want dat was absoluut niet de geest van het museumdecreet. Dat kan natuurlijk worden omzeild, want de Vlaamse Gemeenschap kan bijvoorbeeld mede-eigenaar worden van het

Jakob Smitsmuseum, dat tijdens de vorige vraag om uitleg aan bod kwam.

Ik heb zelf ook nogal wat moeite met het feit dat de gemeente medebeheerder en mede-uitbater zou zijn van het museum. Daar kan men heel wat politieke vragen bij stellen. Dat lijkt me ook niet de geest te zijn van het testament, maar ik kan natuurlijk niet oordelen over wat het testament zegt. Het is zeker niet mijn bedoeling de VZW Vrienden van Felix De Boeck buitenspel te zetten.

Uw laatste vraag is natuurlijk terecht, maar ik kan u verzekeren dat dit dossier een echt juridisch kluwen is. Mijn voorganger heeft gepoogd daarin stappen te zetten. Hij is echter ook niet verantwoordelijk voor heel wat onduidelijkheid die daarvoor was gecreëerd. U kunt dan ook niet van mij verwachten dat ik de klus op twee maanden tijd klaar. Ik heb er wel voor gezorgd dat de administratie deze zaak opnieuw naar zich heeft toegehaald, en ik heb ook de opdracht gegeven de zaak op korte termijn uit te klaren. We moeten immers op zijn minst weten hoe de zaak juridisch in elkaar zit. Ik beschik ook niet over papieren van die verzoeningscommissie.

Zodra ik weet hoe de kaarten liggen, zal ik een poging ondernemen om samen met de betrokkenen – in eerste instantie de VZW en zeker niet de burgemeester – het dossier in orde te brengen. Misschien kunnen we een aantal zaken aanvechten, bijvoorbeeld als de voorwaarden niet werden vervuld van de schenking die Felix De Boeck heeft gedaan aan de gemeente. Dit is echter voorbarig, want ik wil eerst een duidelijk schema krijgen van hoe de zaak in elkaar zit. Op basis van een juist plaatje moeten we een initiatief nemen.

De voorzitter : De heer Vandenbossche heeft het woord.

De heer Walter Vandenbossche : Mijnheer de minister, ik denk dat u moet onderzoeken hoe u de overeenkomst met het gemeentebestuur juridisch nietig kunt laten verklaren op grond van de niet-naleving van de verbintenissen die in de overeenkomst zijn opgenomen. Er zijn vaststellingen van gerechtsdeurwaarders waaruit blijkt dat de gemeente haar onderhouds- en exploitatieverplichtingen niet nakomt.

Ten tweede denk ik dat u in een onderhandelingsfase niet om het gemeentebestuur heen kunt. Het gemeentebestuur is in het verleden precies als partner gekozen in het hele dossier, al is dit zeer onbegrijpelijk.

Vandenbossche

Ten derde verheugt het mij ten zeerste dat u niet bereid bent de burgemeester nog een kans te geven de authenticiteit van iemand als Felix De Boeck verder te laten vernietigen. Ik reken erop dat u vrij drastisch optreedt in dit dossier, en wij zullen er u in de komende maanden nog verder over ondervragen.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

– *Het incident wordt gesloten om 13.07 uur.*
